

TORSDAG DEN 8. OKTOBER 2009

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

1. Åbning af mødet

(Mødet åbnet kl. 09.05)

2. Modtagne dokumenter: se protokollen

3. G-20-topmødet i Pittsburgh (24.-25. september) (indgivne beslutningsforslag): se protokollen

4. Følgerne af den internationale økonomiske og finansielle krise for udviklingslande og udviklingssamarbejde (indgivne beslutningsforslag): se protokollen

5. Informationsfrihed i Italien (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er Kommissionens redegørelse om informationsfrihed i Italien.

Viviane Reding, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Ytringsfrihed og informationsfrihed er grundlaget for et frit, demokratisk og pluralistisk samfund. Som tidligere journalist er dette min faste overbevisning, og det er også Den Europæiske Unions faste overbevisning. Derfor har alle EU-institutionerne – Parlamentet, Rådet og Kommissionen – undertegnet Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, hvor følgende er fastsat i artikel 11: "Enhver har ret til ytringsfrihed. Denne ret omfatter meningsfrihed og frihed til at modtage eller meddele oplysninger eller tanker uden indblanding fra offentlig myndighed og uden hensyn til landegrænser. Mediefrihed og mediernes pluralisme respekteres."

Jeg ønsker at minde om, at det i artikel 51, stk. 1, i EU's charter også er fastsat, hvor og hvornår disse grundlæggende rettigheder finder anvendelse. Jeg citerer igen: "Bestemmelserne i dette charter er rettet til Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer under iagttagelse af nærhedsprincippet samt til medlemsstaterne, dog kun når de gennemfører EU-retten".

Inden for EU's kompetenceområde, som vi skal respektere, har Europa-Kommissionen altid været fortalende for mediefrihed, ytringsfrihed, oplysningsfrihed og pressefrihed, uanset om det er inden for EU eller i vores eksterne relationer med tredjelande. Jeg husker især den vigtige rolle, som EU's direktiv om fjernsyn uden grænser har spillet, og som siden 1989 har sikret, at borgere i alle EU-lande frit og uden begrænsninger kan modtage udsendelser fra andre EU-lande – et EU-direktiv, der har bidraget væsentligt til den frie udveksling af oplysninger på tværs af grænserne og til et mere pluralistisk medielandskab i alle medlemsstaterne. Jeg ønsker i denne sammenhæng at takke Europa-Parlamentet for at have hjulpet Kommissionen med at udarbejde en mere moderniseret version af dette direktiv, hvorved informationsfriheden når ud over grænserne – ud over radio- og tv-udsendelser – til andre audiovisuelle tjenester, og især tjenester, der sendes over internettet.

Direktivet skal gennemføres i alle EU-medlemsstater inden udgangen af året og vil være et vigtigt bidrag til et pluralistisk landskab, også i relation til internettet. Jeg vil også gerne minde om de andre meget vigtige elementer i direktivet.

For det første er der fremme af uafhængige tv-produktioner. Direktivet indeholder et krav om, at tv-radiospredningsorganerne skal afsætte mindst 10 % af deres sendetid eller 10 % af deres programbudget til europæiske programmer, der er fremstillet af producenter, som er uafhængige af disse organer.

For det andet er det i den moderniserede version af direktivet fastsat, at journalister og nyhedsorganisationer skal have ret til at benytte korte uddrag over hele EU med henblik på korte nyhedsindslag.

For det tredje, og det er af afgørende betydning, er der en henvisning i det nye direktiv til behovet for at have uafhængige nationale tilsynsmyndigheder i forbindelse med medier. Det er en henvisning, der blev foreslået af Kommissionen, og som i sidste ende kun kunne vedtages på grund af stærk støtte fra Europa-Parlamentet.

Dermed kan det moderniserede direktiv om fjernsyn uden grænser betragtes som et charter for informationsfrihed på tværs af grænserne i EU.

Jeg vil minde om endnu et vigtigt aspekt af EU's kompetenceområde, hvor denne institution kan handle og har handlet til fordel for mediapluralisme. Jeg tænker her på frekvenspolitik. Alle ved, at der ikke kan være tv-spredning uden adgang til frekvensressourcer, og det er EU's politik at sikre, at alle aktører på markedet har ikkediskriminerende adgang til frekvensressourcer. De nationale myndigheder er dermed ikke berettiget til at fastfryse konkurrencesituationen på mediemarkedet ved hjælp af frekvenstilldeling til fordel for de udbydere, som allerede er aktive på markedet. De Europæiske Fællesskabers Domstol har i øvrigt bekræftet dette vigtige princip, som er et direkte resultat af friheden til at yde tjenester i dommen om Centro Europa. Kommissionen hilste dommen velkommen som et bidrag til lige konkurrencevilkår og som et vigtigt grundlag til styrkelse af mediapluralisme. Kommissionen har på dette grundlag gentagne gange truffet foranstaltninger over for medlemsstater, når forvaltningen af frekvensressourcer tilsyneladende har været i strid med dette princip.

Jeg vil som eksempel minde om overtrædelsesprocedurerne i 2006 i forbindelse med tildeling af frekvensressourcer i Italien, som min kollega, Neelie Kroes, og jeg indledte. De italienske myndigheder er på grund af denne procedure i færd med at ændre deres strategi. Resultatet af dette vil være en væsentlig åbning af markedet og en sejr for mediapluralisme. Frekvenspolitik er derfor et tydeligt eksempel på et område, hvor EU kan handle inden for sit kompetenceområde for at styrke konkurrencen for de ressourcer, som udbyderne er afhængige af, og dermed styrke mediapluralismen.

Med hensyn til den skrevne presse er EU's kompetencer betydeligt mere begrænsede. Den skrevne presse er et af de bedste eksempler på nationale eller endda regionale kompetencer, og pressens situation afspejler ofte de forskellige kulturelle traditioner i de forskellige medlemsstater. Der eksisterer derfor ingen EU-lovgivning, der er specifik for den skrevne presse, og der kan heller ikke fastlægges lovgivning, sådan som traktaterne er nu. I EU-institutionerne og især i Europa-Kommissionen har vi altid fulgt udviklingen af den skrevne presse i EU. Jeg husker, at jeg i min kapacitet som EU's kommissær for informationssamfundet og medier havde mange møder med chefredaktører fra hele Europa for at drøfte spørgsmål om mediefrihed og mediapluralisme.

Dette resulterede i juni 2009 i det europæiske charter om pressefrihed, som er udarbejdet af journalister fra hele Europa. Jeg støttede fuldt ud chartret, da jeg modtog det endelige resultat. Chartret om pressefrihed, som de europæiske journalister har taget initiativ til, bekræfter endnu en gang de fundamentale principper, der er indskrevet i de grundlæggende lovtekster som f.eks. Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Det er ligeledes en påmindelse for alle politikere inden for deres kompetenceområder om, at reel pressefrihed også kræver en stor indsats fra de offentlige myndigheder. Der skal være en vilje til at beskytte ytringsfriheden og fremme udviklingen heraf. Chartret er derfor et vigtigt skridt i bestræbelserne på at styrke disse grundlæggende værdier og rettigheder og giver journalisterne mulighed for at påberåbe sig rettighederne over for statslige og andre offentlige myndigheder, når de føler, at der lægges urimelige hindringer i vejen for deres arbejde.

Medlemmerne af Parlamentet vil opleve, at EU-institutionerne, især Kommissionen, udviser et stærkt politisk engagement over for grundlæggende rettigheder og informationsfrihed, ytringsfrihed og mediefrihed. Vi udnytter vores kompetencer til at værne om disse rettigheder og frihedsrettigheder i vores arbejde på grundlag af traktaterne, og det vil vi fortsætte med.

Jeg ønsker endvidere at nævne et andet vigtigt aspekt, nemlig det forhold, at de grundlæggende rettigheder, der er fastsat i EU-politikkerne, ikke betyder, at alle anliggender i relation til grundlæggende rettigheder i en medlemsstat hører under EU's kompetenceområde. Vi må ikke glemme, at medlemsstaterne har forfatninger, mange med gamle traditioner, og at der i alle medlemsstaterne er domstole, appeldomstole og forfatningsdomstole, som sikrer at grundlæggende rettigheder respekteres og håndhæves, når de nationale myndigheder træffer foranstaltninger. Vi så et eksempel på dette så sent som i går i Italien.

Dette skyldes, at vi har en arbejdsfordeling, idet Europa ikke er en superstat, men en union, der består af 27 suveræne medlemsstater, og som fortsat skal fungere således under den nye Lissabontraktat.

Jeg ønsker derfor at opfordre Dem til ikke at gøre brug af EU-institutionerne med henblik på at løse problemer, som i henhold til vores traktater skal løses på nationalt plan. Vi skal ikke påtage os en rolle, som ikke er vores, og som heller ikke vil være det i henhold til Lissabontraktaten. Vi skal koncentrere os om effektiv anvendelse af regler, principper, rettigheder og frihedsrettigheder på områder, hvor EU er kompetent. Denne strategi kan skabe stor fremgang, og jeg har allerede nævnt flere konkrete eksempler herpå i min tale.

Jeg ønsker at nævne endnu et eksempel på, hvordan vi kan handle. Paul Rübig, medlem af Parlamentet, foreslog for nylig i et budgetændringsforslag et nyt EU-program med titlen Erasmus for journalister. Et sådant program vil i vanskelige tider for den skrevne presse gøre det muligt for journalister at arbejde i en begrænset periode med redaktioner i andre medlemsstater. Det vil endvidere give journalister mulighed for at opleve den politiske, økonomiske og sociale situation i andre medlemsstater og skrive om det. Journalisterne vil så kunne sammenligne de forskellige situationer i Europa og fremlægge disse iagttagelser for læserne, herunder situationen med hensyn til pressefriheden. Derfor ønsker jeg at opfordre Europa-Parlamentet til at være positivt indstillet over for disse forslag, som i hvert fald har støtte fra kommissæren for informationssamfundet og medier.

Joseph Daul, for PPE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Når jeg har bedt om ordet på vegne af Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater), er det først og fremmest for at protestere imod den uheldige anvendelse af Europa-Parlamentet som forum til drøftelse af nationale spørgsmål. Og for at protestere imod et uretfærdigt og uærligt angreb på regeringen i en EU-medlemsstat, hvor retsstatsprincippet håndhæves lige så strengt som i resten af Europa.

Med hensyn til det første punkt ønsker jeg at henvise til Italiens præsident, som jeg allerede citerede i går, og som gav udtryk for sin holdning i sidste uge. Han udtalte, at Europa-Parlamentet ikke kan være klangbund for de politiske konflikter og kontroverser, som naturligvis opstår i medlemsstaterne og de nationale parlamenter. Han udtalte endvidere, at Europa-Parlamentet heller ikke kan være en slags appeldomstol, som skal afgøre de nationale parlamenters beslutninger eller de nationale regerings adfærd. Jeg ønsker på ingen måde at fornærme præsident Napolitano, som er en ven, når jeg siger, at han ikke følger samme politiske linje som premierminister Berlusconi eller undertegnede eller PPE-DE-Gruppen.

(Tilråb fra hr. Schulz)

De bedes venligst respektere min ytringsfrihed, hr. Schulz! Jeg ønsker her til morgen, at der udvises respekt for ytringsfriheden og pressefriheden!

(Afbrydelse fra hr. Schulz)

Vi er helt klar over, hvem der forstyrrer. Det betyder ikke noget. Jeg er ikke irriteret,

hr. formand. Jeg ønsker blot at tale færdig. En forhandling føres ikke på denne måde.

Disse ord udtrykker imidlertid klart og tydeligt, at der skal udvises respekt for vores demokratiske institutioner, uanset om de er nationale eller europæiske. Faktum er, at forhandlingen her til morgen absolut intet har at gøre med årsagen til Europa-Parlamentets eksistens. Hvad handler den så om? Forhindres de italienske politikere i at føre forhandlinger om pressefrihed eller andre anliggender i deres nationale parlamenter? Det tror jeg ikke. Forhindres de italienske borgere i at give udtryk for deres utilfredshed med en given lov? Nej. Forhindres de italienske domstole i at håndhæve loven? Nej, som vi tydeligt har oplevet. Er EU-Domstolen ude af stand til at træffe foranstaltninger over for en italiensk lov, der ikke er i overensstemmelse med EU-traktaterne? Nej. Svaret på alle disse spørgsmål er helt klart nej.

Under disse omstændigheder er forhandlingen her i Parlamentet ikke andet end et sølle politisk og partibestemt forsøg på at genere en politisk modstander. Uanset hvad nogle af vores kolleger siger, fungerer Italien, som det forventes af et land i Europa og i overensstemmelse med retsstatsprincippet. At hævde det modsatte er at ignorere realiteterne. Der er ingen, som føres bag lyset.

Europa-Parlamentets rolle, mine damer og herrer, er ikke at være et parlament, der skal løse konflikter mellem nationale politiske rivaler. Parlamentet er ikke det rette forum til at forsøge at underminere troværdigheden hos en regering, som - vil jeg gerne tilføje - skal stå til ansvar rent politisk over for sine egne borgere. Det er derfor, vi har valg.

David-Maria Sassoli, for S&D-Gruppen. – (IT) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Vi er alle påvirket af de omstændigheder, hvorunder vi lever, og De vil også være orienteret om følgende, inden De kommer til Bruxelles: Husk, at De har et stort ansvar, og at vi har et stort ansvar, for at forbedre forholdene i vores lande.

Vi ved, at vores lande vil fungere bedre, hvis Europa er stærkere og kan leve op til borgernes forventninger på en retfærdig måde. Vi er naturligvis klar over, at det er muligt, hvis vi samarbejder, hvis vi kan samle vores mest værdifulde ressourcer, vores forfatninger og de værdier, lovbestemmelser og rettigheder, som er Europas sande aktiver. Der er så mange kontroverser i Italien, men jeg ønsker at forsikre alle om, at vi taler om et

særdeles demokratisk land, som har en virkelig god forfatning. Dagen i går var en meget vigtig dag for den italienske befolkning, da forfatningsdomstolen, der stod over for en forvirrende situation med anmodninger om straffrihed, endnu en gang bekræftede et enkelt og ældgammelt princip – om at alle borgere er lige for loven. Vi ved imidlertid, at selv store lande kan komme ud af kurs, at alle lande kan blande offentlige interesser sammen med private interesser. Men vi kan naturligvis ikke tillade, at medlemsstaterne bliver svage.

Der skal være garanti for retten til uafhængig information uden pres eller betingelser fra de offentlige myndigheders side, og det er et offentligt gode, et gode for alle i alle lande. Dette gode skal beskyttes helt automatisk af EU. Vi skal sørge for at fastlægge fælles regler og sætte grænser for, hvornår information ikke længere er uafhængig. Der er et presserende behov for, at EU vedtager et direktiv med retningslinjer for pluralisme og beskyttelse af et gode, som skal være tilgængeligt for alle. Fru Reding, De må aldrig glemme, at vi er et parlament og ikke et museum, hvor tingene forgår.

Mário David (PPE). – (PT) Hr. formand! For tre eller fire uger siden i Portugal beordrede Prisa, en spansk virksomhed, som er en velkendt støtte af det socialistiske parti og hovedaktionær i tv-kanalen TVI, at nyhedsprogrammet *Jornal Nacional de Sexta-Feira* skulle nedlægges. Hr. Sassoli, jeg vil gerne spørge Dem om, hvorvidt Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet har samme intention om at holde øje med, hvad der foregår i andre lande, eller om gruppens intention ikke er andet og mere end den politiske chikane, som vi har været vidne til her til morgen.

David-Maria Sassoli, for S&D-Gruppen. – (IT) Mange tak for Deres spørgsmål, det giver mig nemlig mulighed for at komme med en klarlæggelse. Jeg havde ikke mulighed for det under min taletid.

(Formanden anmodede medlemmerne om at give taleren mulighed for at fortsætte)

Jeg er som sagt glad for at blive stillet dette spørgsmål, da det giver mig mulighed for at understrege, at det direktiv, som vi opfordrer Kommissionen til at udarbejde, skal gælde for alle medlemsstater. Det er ikke et italiensk anliggende. Det er et europæisk anliggende. Jeg vil også nævne, at vi ønsker, at den tekst, som vi skal drøfte i Strasbourg, skal ændres. Vi ønsker, at den skal omfatte forhandlingen om pluralisme i Italien og i Europa. Mange tak for Deres spørgsmål.

Formanden. – Kolleger, hvis der skal være sådan en diskussion i mødesalen, vil jeg ikke give tilladelse til spørgsmål efter proceduren med blåt kort. Det er min beslutning. Jeg beklager, men der skal være mere ro omkring spørgsmålet, ellers vil der ikke være spørgsmål med blåt kort. Jeg ønsker ingen forstyrrelser under mødet. De bedes venligst opføre Dem ordentligt.

Guy Verhofstadt, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Den italienske præsident, Giorgio Napolitano, har ret, når han udtaler, at Europa-Parlamentet ikke er det rette sted at løse konflikter mellem politiske partier i medlemsstaterne eller at opponere imod beslutninger, der er truffet af nationale parlamenter. Problemet i Italien – og jeg mener, at hr. Napolitano, Italiens præsident, har helt ret – skal løses i Italien.

Imidlertid – og her har vi problemet, hr. Daul – er der ingen, som kan nægte, at der er et problem i Europa og Italien. Det problem, jeg har med Deres tale, er, at De nægter, at der overhovedet er et problem.

(Bifald)

Hr. Napolitano har ret. Jeg mener, at det er rimeligt også at fremhæve hr. Napolitanos udtalelser, men det er ikke en god idé at stå her i Parlamentet og erklære, at der ikke er et problem. Hvorfor siger jeg så det? Det gør jeg, fordi Freedom House for nylig har offentliggjort en undersøgelse, hvori verdens lande er opdelt i tre kategorier for pressefrihed: Fuld pressefrihed, begrænset pressefrihed og ingen pressefrihed. Det skal fremhæves – og det er efter min opfattelse et meget stort problem – at der er tre lande, ikke blot ét, ikke blot Italien, men også Rumænien og Bulgarien, som er inkluderet i kategorien for begrænset pressefrihed. Det er endnu mere bekymrende, da et af de grundlæggende lande i EU er blandt disse lande.

Da den Europæiske Union én gang for alle blev grundlagt for at opretholde alle vores fælles værdier om demokrati, fred og frihed, er det vores pligt at gribe ind. Hvordan? Vi skal på grundlag af vores traktater anmode Kommissionen – og jeg gentager, at dette er en anmodning, der allerede er rettet – om at udarbejde et forslag til et direktiv om sikring af mediepluralisme. Det er det, der er brug for, og det er en kompetence, som kan gennemføres med Europa-Parlamentet i henhold til traktaterne. I henhold til direktivet skal det sikres, at vores forfatningsmæssige bestemmelser om mediefrihed respekteres fuldt ud og på samme måde i alle EU-medlemsstaterne og ikke mindst i alle de pågældende lande.

Hr. formand, jeg vil også afslutningsvis lige nævne, at jeg var meget skuffet over Kommissionens redegørelse. Medlemsstaterne kan alle gøre, som de ønsker, så længe det er foreneligt med deres nationale forfatninger. Det var, hvad vi hørte fra Kommissionen. Jeg er slet ikke enig. Og jeg bliver nødt til at protestere. Der er værdier, der er frihedsrettigheder, som skal forsvares i Europa-Parlamentet, ud over nationale interesser, ud over de nationale forfatninger.

(Bifald)

Der er tale om værdier og principper, som virkelig gør Den Europæiske Union til den union, den er. Jeg ønsker derfor at opfordre Kommissionen til at revidere sit synspunkt og foreslå et direktiv om spørgsmålet om mediekoncentration hurtigst muligt og for alle landene i EU.

Cristiana Muscardini (PPE). – (IT) Hr. formand! For lige at følge op på erklæringerne fra hr. Sassoli – som i Parlamentet erklærede, at den tekst, vi skal stemme om i Strasbourg, vil være ændret – er det efter min opfattelse formålsløst at drøfte en tekst, som forslagsstillerne selv allerede har erklæret, at de vil foretage ændringer til.

Formanden. – Fru Muscardini, det var ikke et proceduremæssigt punkt, så jeg vil anmode om, at vi følger forretningsordenen.

Mine damer og herrer, jeg vil ikke give ordet til alle med blåt kort. Det er min ret, og vi skal videre med forhandlingen.

Vi skal hurtigt videre med forhandlingen. Husk venligst, at alle kan få ordet efter catch-the-eye-proceduren i slutningen af forhandlingen.

Judith Sargentini, for Verts/ALE-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Mange af medlemmerne har måske forestillet sig, at jeg vil tale på italiensk, og mange ønsker måske, at dette er en italiensk forhandling, men jeg er hollænder. Jeg er hollandsk medlem af Parlamentet, og jeg er meget frustreret over, at vi behandler spørgsmålet som en intern italiensk forhandling.

Det drejer sig ikke om situationen i Italien – presset på journalister, den selvcensur, som journalister er begyndt at anvende i Italien. Faktum er, at det er en skandale for Europa. Hvordan skal vi forklare de nye medlemsstater, ansøgerlandene, at de skal have pluralistiske medier, at alle synspunkter skal høres, at der skal være en debat mellem alle farver og alle politiske partier, hvis vi ikke er villige til at fortælle Italien, at der skal strammes op, at det er forkert at presse journalister til at ændre synspunkter, og at det er forkert, at én person skal have kontrollen over både kommercielt og offentligt tv?

Hr. Verhofstadt har anmodet herom, og det vil jeg også gøre. Fru Reding, De nævnte, at Europa gør sit bedste, og at de grundlæggende rettigheder er grundlæggende, men ikke når det drejer sig om en medlemsstat, der allerede er en medlemsstat. Det kan ikke være rigtigt. Dette er et af Københavnskriterierne. Alle skal følge Københavnskriterierne.

(Bifald)

For at sikre, at det ikke er en italiensk forhandling, vil jeg også anmode om et direktiv om mediekoncentration. Europa-Parlamentet har anmodet om et direktiv to gange. Hvornår vil Kommissionen mon levere? PPE-DE-Gruppen forsøgte endda at tage denne følelsesladede forhandling af dagsordenen med det argument, at det ikke var et europæisk anliggende. Denne ophedede diskussion viser, at der foregår noget. Der er nogle, som råber, og nogle, som bliver følelsesladede – og det er positivt, da ytringsfrihed og en pluralistisk presse er essensen af vores demokrati.

I Italien får 80 % af befolkningen deres daglige information fra tv. Hvis fjernsynet ikke viser alle synspunkter, har man ingen mulighed for at danne sig sine egne meninger. Det er helt grundlæggende for demokratiet.

(Bifald)

Vi er alle veluddannede mennesker. Vi skal alle lære at håndtere forskellige sandheder og deraf danne vores egne meninger, og det har befolkningen i Italien også ret til. Befolkningen i Bulgarien og befolkningen i Nederlandene har ret til at danne deres egne meninger, og jeg vil kæmpe for denne ret. Jeg er muligvis fra Nederlandene og ikke fra Italien, men jeg er interesseret i alle Europas borgere.

At forsøge at tage forhandlingen af dagsordenen, at hævde, at det ikke kommer os ved, er noget, vi skal skamme os over. Situationen i Italien gør landet meget sårbart i forhold til demokratiet. Lad os få en debat i gang. Mediekoncentration, fru Reding.

(Bifald)

Ryszard Czarnecki, for ECR-Gruppen. – (PL) Hr. formand, fru kommissær! Det er ikke blot Italien, der er et stort og fantastisk land. Der er repræsentanter for 27 vidunderlige lande i Europa-Parlamentet – hvis jeg lige må tilføje denne bemærkning til Hr. Sassolis tale.

Det er efter min opfattelse noget af et paradoks, at jeg, en antikommunistisk aktivist, som aldrig havde forestillet mig, at jeg kunne være enig med personer med rødder i den lejr, kan være enig med den italienske præsident, som advarer imod at overføre interne konflikter til et forum som Europa-Parlamentet. Her kan man tale om dobbeltmoral. Der er visse anliggender, som interesserer nogle af de politiske grupper i Parlamentet. Disse grupper gennemtvinger drøftelser af disse anliggender inden for Europa-Parlamentet, hvorimod andre anliggender fejles ind under gulvtæppet.

Måske har der været lignende situationer i andre lande. For nylig gjorde en udøvende minister i Polen alt – med alle tilgængelige midler – for, at lederen af det statslige tv kunne beholde sin stilling. I sidste ende lykkedes det ikke, men på det pågældende tidspunkt var der ingen af de politiske grupper, som opfordrede til en drøftelse af sagen. Der har været lignende situationer i andre lande.

Hvis vi ikke ønsker at blive anklaget for at være dobbeltmoraliske, skal vi behandle alle lige. Hvis der er et problem, skal vi altid tale om det på det pågældende tidspunkt. Hvis vi ikke taler om det, betyder det, at der er en eller anden politisk sammenhæng, en eller anden politisk manipulering.

Hr. Verhofstadt har stillet forslag om at pålægge visse formelle, retlige og lovgivningsmæssige løsninger for bestemte medlemsstater. Det er efter min opfattelse ikke andet end et fordækt forsøg på at indføre overdreven integration af Europa hen over hovederne på Europas borgere. Det ville rent faktisk være imod borgernes vilje, som det tydeligt blev demonstreret ved de forskellige regeringsvalg.

Den Europæiske Union er stadig et fællesskab baseret på nationer og nationalstater. Vi skal imidlertid undgå at skyde genvej og fastlægge lovgivning hen over hovederne på landenes stats- og regeringschefer.

Hr. formand, der er efter min opfattelse tale om et internt italiensk anliggende. Det er muligvis også et vanskeligt problem, men italienerne skal selv løse problemet. Det er ikke Europa-Parlamentets opgave at løse disse problemer.

Patrick Le Hyaric, for GUE/NGL-Gruppen. – (FR) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Pressefrihed og informationsfrihed er grundlæggende og ubestridelige rettigheder, da det indgår i den menneskelige udvikling. Som fru Reding nævnte, er disse rettigheder derudover i relation til pluralisme fastsat i artikel 10 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og i relation til ytringsfrihed i artikel 51 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

Det er på grundlag af denne europæiske lovgivning og henstillingerne fra Europarådets Parlamentariske Forsamling og OSCE om mediefrihed, at Parlamentet mener, at præsidenten for ministerrådet i Italien, præsidenten for det, der trods alt var en grundlæggende medlemsstat i Det Europæiske Fællesskab, overtræder principperne for pressefrihed og pluralisme på flere måder. Han har forvandlet fælles offentlige aktiver som f.eks. information og kultur til ægte profitvarer ved at opbygge et medieimperium, der består af flere tv- og radiokanaler, medieselskaber, forsikringsselskaber og banker.

Derudover har præsidenten for ministerrådet i Italien indflydelse på ansættelsen af personer i den offentlige mediesektor. Der er næsten tale om monopol i forbindelse med information, og finansieringen heraf gør det muligt for ham at dominere, kontrollere og dirigere ikke blot hovedparten af den audiovisuelle presse og medieselskaberne, men også deres indhold, fuldstændig som det passer ham. Et informationsstyret system som dette er ikke i overensstemmelse med den grundlæggende demokratiske debat, som alene sikrer, at der er reel pressefrihed og mediepluralisme. Jeg ønsker at tilføje, at vi – eftersom den samme mand og hans familie både har den politiske magt og magten over medierne – står over for en tydelig interessekonflikt, som er uforenelig med et stort demokrati, et demokrati, der er moderne og pulserende takket være sine aktive borgere.

Derudover ønsker hr. Berlusconi at begrænse offentliggørelsen af juridiske oplysninger, han anlægger sag imod og truer journalister, som kritiserer ham, og anlægger sag imod italienske aviser som f.eks. *La Repubblica*,

L'Unità og endda dagbladet *Avvenire*, der udgives af italienske biskopper. Truslerne omfatter også europæiske aviser, herunder det franske magasin *Le Nouvel Observateur*. I sidste ende begrænses den uafhængige skrevne presse økonomisk på to måder: af "Tremonti-dekretet" af den 6. august 2008, hvorved den offentlige støtte til uafhængige aviser mindskes, og af nedskæringer i reklamebudgetterne. Berlusconi's tankepoliti retter nu opmærksomheden mod forfatningsdomstolen, dommerne, sammenslutningen af uafhængige journalister og endda det parlament, som hr. Berlusconi skaber uro omkring.

Hvis alle i Parlamentet under sådanne omstændigheder er villige til at tage affære for at forsvare det, vi kalder Den Europæiske Unions demokratiske værdier, skal vi udstede en seriøs advarsel og håndhæve den europæiske lovgivning, som De, fru kommissær, har formuleret den, og sammen med de tusinde italienske intellektuelle, skabere og journalister erklære, at friheden til at informere og friheden til at blive informeret skal respekteres fuldt ud i Italien og i resten af EU.

Derfor foreslår jeg Parlamentet at oprette et europæisk observatorium om mediefrihed og pluralisme. Observatoriet skal overvåge, at princippet om adskillelse af den politiske magt og mediernes magt respekteres i hele EU, at der gennemføres et loft for maksimal mediekoncentration, og at journalisternes ret til at informere og uafhængige avisers offentliggørelsesrettigheder overholdes.

Det vil kæde Parlamentet sammen med nationale parlamenter, redaktører og producere, journalistforbund, læsere og tv-seere. Observatoriet kan udarbejde et direktivforslag med henblik på bekæmpelse af koncentration og til fordel for pluralisme. Det vil være én måde, hr. formand, hvorpå man kan holde demokratiet i hævd i Europa.

Francesco Enrico Speroni, for EFD-Gruppen. – (IT) Hr. formand! EU er et område med frihed og demokrati. Italien er ingen undtagelse, selv når det drejer sig om information. Hvis ikke det er tilstrækkeligt at tænke på de talløse publikationer, der sælges i kioskerne, eller det brede udvalg af tv-kanaler, herunder lokale kanaler, behøver man blot at læse rapporterne fra uafhængige organer som f.eks. Pavia Monitoring Unit, der viser, at oppositionen har 60 % af sendetiden i offentlige nyhedsudsendelser i tv og 49 % af sendetiden i Mediaset-netværkene. I denne sammenhæng skal man også tage i betragtning, at kun syv ud af 455 afgørelser fra Menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg om informationsfrihed vedrører Italien, sammenlignet med 29 for Frankrigs vedkommende og 28 for Det Forenede Kongeriges vedkommende.

Når det hævdes, at medierne vil blive påvirket af den omstændighed, at den italienske premierminister under udøvelse af sin forfatningssikrede ret som borger har anlagt sag imod nogle af medierne, er det i denne sammenhæng vigtigt at anerkende, at retsvæsenet i Italien – fra førstinstansrettens kendelser til de endelige og definitive afgørelser – helt sikkert ikke lader sig påvirke af en regeringsleder, til tider forholder det sig nærmest modsat.

Ytringsfrihed er garanteret i Italien. Den, der hævder noget andet, skal have modet til ikke blot at fremlægge generelle beslutningsforslag ud fra et rent politisk perspektiv, men også til at indlede den procedure, hvortil der henvises i traktatens artikel 7, og hvori det er fastsat, at der skal være dokumenterede beviser for det pågældende forhold – i denne sammenhæng ikkeeksisterende forhold.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Hr. formand! Der er brug for en revolution i relation til demokratiet. Hr. formand, mon De overhovedet ville sidde her i dag, hvis italienske forhold i den vestlige del af Europa i 1970'erne og 1980'erne havde banet vejen for Berlusconi-tilstande? Det, vi alle er ved at indse, er imidlertid, at det ikke kun er Italien, som har et problem, men at der er ved at opstå Berlusconi-tilstande i Europa, og at det er meget farligt.

Som medlem af konventet til udarbejdelse af EU's charter om grundlæggende rettigheder var jeg vidne til den hårde kamp, som blev udkæmpet omkring dette vigtige spørgsmål om mediekoncentration. På grund af modstand fra visse kræfter lykkedes det ikke på det pågældende tidspunkt at opnå fremskridt. Næsten 10 år senere betaler vi prisen. Det er en meget farlig udvikling. Hvis jeg blot betragter situationen i et enkelt land, hvor jeg har arbejdet i mange år, hvad skete der så med det demokrati, som *Spiegel* en gang kaldte "assault gun of democracy", under de nye økonomiske forhold i erhvervslivet? Og hvorfor har vi ikke under disse omstændigheder, hvor der virkelig er brug for EU på dette uhyre vigtige område for presse- og ytringsfrihed, opnået de fremskridt, som europæerne har ventet på, og for hvilke fremskridt nogle har startet revolutioner? Hvor er direktivet? Fru Reding, hvad er De bange for? Hvilke kræfter er på spil her? Kaldes disse kræfter Murdoch eller noget andet?

I forbindelse med offentlige tv-kanaler er det herfra, at 62 % af befolkningen i Østrig modtager deres information. Hvem kontrollerer så det? Det er næsten udelukkende de regerende politiske partier. Når jeg

ser på regeringen i Tyskland, kan jeg se, at også dér er det de forkerte personer, som sidder ved roret. Vi har brug for pressefrihed – og ikke blot i Italien!

Mario Mauro (PPE). – (PL) Hr. formand! Fjernsynsbilleder af den tomme mødesal vil være det bedste bevis på de kunstgreb og det hykleri, der omgærdet dagens forhandling. Faktisk havde vi en forhandling i Parlamentet i 2004 om informationsfrihed i Italien. Vi vedtog en beslutning, hvori forslagsstillerne selv erklærede, at de var stærkt bekymrede over situationen i Italien. Der var en konservativ regering, og der var en premierminister: Silvio Berlusconi. Efter venstrefløjens sejr i 2006 forsvandt problemet mirakuløst. Der var ikke flere dramatiske forhandlinger inden for Europa-Parlamentet, ikke flere internationale advarsler og ikke flere underskriftsindsamlinger, som champagnesocialisterne holder så meget af.

Men pludselig – efter endnu en valgsejr for hr. Berlusconi – er pressefriheden på magisk vis i fare endnu en gang. Kort sagt er den frie presse i fare under en højrefløjssregering, hvorimod der ikke er problemer under en venstrefløjssregering. Det er imidlertid en skam, at procentdelen af civile sager og straffesager imod journalister i Italien fra venstrefløjen, f.eks. Massimo D'Alema og Romano Prodi, er højere end nogensinde. Sådanne personer står for op imod 68 % af disse sager.

Jeg kan ikke lade være med at tænke på, om det overhovedet er muligt at kompromittere pressefriheden på grund af en enkelt anmodning om retfærdighed fra hr. Berlusconi. Måske forklares det bedre i et interview med hr. Cohn-Bendit, som jeg ønsker at gengive. Han udtalte under interviewet, at det var absurd at sammenligne hr. Berlusconi med en diktator. Han udtalte, at der ikke er fængsler for systemkritikere, og at Berlusconi har flertallets støtte, og at midter- og venstrefløjen ganske enkelt har tabt. Oppositionen har ganske enkelt tabt.

Det er en meget alvorlig ydmygelse for vores elskede Italien at være emne for en surrealistisk og latterlig forhandling med en håndfuld professionelle informationsforvanskere. Denne ydmygelse vil koste dyrt, da disse grupper endnu en gang vil miste støtten fra de italienske borgere, der vil give hr. Berlusconi endnu flere stemmer end i dag, ikke mindst fordi de tror på, at han yder en stor indsats for Italien. De, mine damer og herrer, synes på den anden side at være enige om – fast besluttet på – at ødelægge Italiens omdømme. Men måske vil skaden være endnu større for Europa end for Italien. Det, De tilbyder offentligheden, er nemlig en karikatur af Europa, hvor De bilder Dem selv ind, at De tildeler populære mandater, ikke med det formål at opretholde borgernes rettigheder, men for at vende realiteterne på hovedet på en stalinistisk måde, som i dag paradoksalt nok er karakteristisk for eksponenter for den gruppe, der kalder sig selv liberal.

Benægt det, hvis De kan – mine damer og herrer fra Antonio Di Pietros parti – at De er kommunister. Deres historie følger Dem og er historien om grupper, der aldrig er holdt op med at benytte sig af løgne som en måde at stemple deres politiske modstandere som farlige. Imidlertid er den virkelige trussel imod demokratiet de grupper, der ønsker at fratage os vores fremtid ved at nægte at acceptere resultaterne af frie valg og ved at mane spøgelse frem.

Vi vil ikke opgive fremtiden. Vi vil derfor i denne valgperiode kæmpe for at undgå, at det europæiske projekt, som vi tror så stærkt på, skal blive fordrejet af forvekslingen mellem ytringsfrihed og vildledning og mellem retfærdighed og manipulering med magt. De såkaldt liberale skal vide dette: De vil ikke svække vores beslutning om at bidrage til vores fælles bedste...

(Formanden afbrød taleren)

Martin Schulz (S&D). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne spørge hr. Mauro om noget. Som forberedelse til denne forhandling har jeg talt med ham et antal gange. Han var på mit kontor i går, og vi har et virkelig fint samarbejde.

Derfor føler jeg mig i stand til at stille følgende spørgsmål, uden at der kommer en flodbølge af følelser. Kan De forestille Dem, at grunden til den komplekse debat i Italien er, at Italien, så vidt jeg ved, er den eneste demokratiske stat, hvor den største medieoperatør også er regeringschef? Kunne det tænkes, at det netop er på grund af denne interessekombination, vi har denne forhandling?

(Bifald)

Mario Mauro (PPE). – (IT) Hr. formand! Jeg er hr. Schulz meget taknemmelig. Jeg vil gerne understrege, at hvis der er en forhandling, som vi ikke blot ikke vil undgå, men som vi med glæde vil deltage i, så vi også kan drøfte den rolle, f.eks. hr. Murdoch spiller, er det forhandlingen om mediekoncentration i Europa. Og frem for alt ønsker vi naturligvis at sikre, at denne forhandling ikke bruges til med overlæg at angribe ét land.

Jeg skal naturligvis understrege, at jeg beredvilligt har svaret hr. Schulz, fordi jeg anser ham for at være Silvio Berlusconi's vigtigste politiske opfindelse.

Claude Moraes (S&D). – Hr. formand! Som Martin Schulz lige har udtrykt det set med Socialdemokraternes Gruppens øjne, er dette en forhandling, som ikke kun drejer sig om Italien. Heller ikke jeg er nogen italiensk taler. Vores gruppe føler, at mediepluralisme ikke blot er et italiensk anliggende. Det berører alle medlemsstaterne, og alle medlemsstaterne i EU bør garantere disse principper for mediepluralisme.

Parlamentet har igennem lang tid bedt Kommissionen om at gøre noget for at garantere mediepluralisme. Kommissionen er forpligtet til at tilvejebringe en tretrinstilgang til definition af pluralismeindikatorer, og tilgangen omfatter et arbejdsdokument, en uafhængig undersøgelse og en meddelelse.

Kommissær Reding har ikke nævnt, at to af disse trin allerede er gennemført. I vores gruppe venter vi utålmodigt på det tredje trin, en meddelelse om pluralisme, og på et sæt lovgivningsforanstaltninger, der kan bidrage til at garantere dette princip i hele Unionen – i hele Unionen og ikke kun i Italien. Vores synspunkt er faktisk baseret på, at EU har været ikke blot en økonomisk og monetær union eller en løs koalition af medlemsstater, men også en samling værdier. Det er utrolig vigtigt at gentage dette synspunkt her under forhandlingen.

En af disse rettigheder – informationsfriheden, som i EU's charter er defineret som retten til at formidle og modtage informationer uden indblanding fra offentlige myndigheder – er afgørende. For Italien og den særlige holdning, som David Sassoli fra min gruppe har udtrykt, er dette et reelt problem. Men problemet i bredere forstand for EU er en udfordring for vores gruppe, for alle dens medlemmer, også medlemmerne fra Italien. Situationen er uden fortilfælde i Italien, men den kan måske blive farlig for hele EU, og det er vores gruppes synspunkt.

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne begynde med at henvende mig til kommissæren, som hævdede, at det ikke er Parlamentets opgave at løse visse problemer. Imidlertid vil jeg gerne påpege, at det er Parlamentets opgave at sikre, at traktaten og medlemsstaternes forfatninger respekteres. For nogle få måneder siden tilkendegav den italienske justitsminister, at han havde udvirket en omgående lukning af nogle dele af YouTube og internettet. Jeg vil gerne påpege, at den slags kun sker i Kina. I henhold til artikel 21 i den italienske forfatning må pressen ikke udsættes for bemyndigelse eller censur.

Som andre medlemmer allerede har bekræftet, er Italien det eneste land, hvor regeringschefen har monopol på offentlige og nu også private tv-kanaler, og hvor man desværre er ved at vedtage en lov, som gør, at journalister faktisk vil blive forhindret i at offentliggøre selv retsrapporter. Dette sker, fordi italienerne, hvis rapporter blev offentliggjort, sandsynligvis ville få noget at vide om hr. Berlusconi's andel i 1992-massakrerne, mafiamassakrer, hvorunder Giovanni Falcone og Paolo Borsellino døde.

(Formanden kaldte til orden)

Hr. formand! Jeg vil gerne bede Dem sikre, at der er ro og orden i Parlamentet, da vi ikke er på en markedsplads.

Indrek Tarand (Verts/ALE). – (EN) Hr. formand! Efter min mening kan pressefriheden i et land kun bedømmes ordentligt, hvis man overvejer alle sider af sagen. Det bør omfatte en grundig analyse af markederne, herunder reklamemarkederne, og af befolkningens vaner, som f.eks. den tid, der gennemsnitligt bliver brugt på at se tv, distribution af trykte medier og læsefærdighedsniveauer osv. Ved at sammenligne Italien med mange andre medlemsstater, hvad disse faktorer angår, ville vi finde visse bemærkelsesværdige forskelle. Så længe disse iøjnefaldende forskelle, f.eks. koncentrationen af medieejerskab og partipolitisk magt over offentlige medier, ikke diskuteres åbent, vil det italienske mønster på snigende vis overbevise mange mennesker.

Jeg kunne tænke mig at sammenligne det med en virus – ikke farlig nok til at slå bæreren ihjel, men den svækker ham afgjort og har potentiale til at smitte andre. De tilstedeværende parlamentsmedlemmer bør vide, at i Estland har et centrumvenstre-parti hensynsløst fulgt den aktuelle italienske model og koncentreret alle offentlige og private ressourcer under partiets kommando, mens man har spredt ensidige budskaber overalt i hovedstaden Tallinn. Jeg ville ikke have noget imod en EU-drøftelse også af dette spørgsmål her.

Til forskel fra PPE-DE-Gruppen mener jeg derfor, at det er på tide at drøfte pressefrihed og vedtage en beslutning. Den deraf følgende beslutning skal ikke betragtes som en slags afgørelse af mellemværender mellem politiske partier i en eller anden medlemsstat, men skal snarere ses som en lejlighed til at fremme de værdier, vores Union er grundlagt på.

Potito Salatto (PPE). – (IT) Hr. formand! Jeg har nu holdt mit kort op tre gange, og De har ikke givet mig taletid, selv om De har givet hr. Schulz taletid.

Derfor vil jeg nu rette mit spørgsmål til taleren og alle dem, som har fået taletid, uanset deres politiske gruppe: Har de forespurgt, om centrumvenstre-regeringerne nogen sinde har udstedt en lov, med hvilken man kunne forhindre, at massemedier koncentrerer på premierminister Berlusconis hænder?

Indrek Tarand (Verts/ALE). – (EN) Hr. formand! Det er et interessant spørgsmål, som kræver en historisk undersøgelse: Har centrumvenstre-regeringerne gjort noget her? I min tale påpegede jeg, at centrumvenstre-partiet gør det samme som hr. Berlusconi i Italien, så forhandlingen handler om Europa, om ytringsfrihed og om trusler mod ytringsfriheden fra begge sider – venstre og højre. Det er min holdning.

Formanden. – Jeg vil gerne meddele hr. Salatto, at jeg desværre ikke kan give taletid til alle, der ønsker at stille et spørgsmål ved at vise det blå kort. Det ville få forhandlingen til at overskride tidsplanen. Jeg beklager meget.

Oreste Rossi (EFD). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! I formiddag har jeg virkelig hørt alt muligt blive kastet i hovedet på den italienske premierminister, undtagen at han takket være sine dynamiske aktiviteter skaffer job til titusinder af mennesker. De må undskylde mig, hvis dét er uvæsentligt i tider som disse.

De, som hævder, at der ikke er informationsfrihed eller -pluralisme i Italien, lyver, og de ved det. Jeg opfordrer Dem – ikke kun italienerne blandt Dem, men også de andre – til at undersøge de artikler, der er offentliggjort i en hvilken som helst måned i 2009 i de tre største, nationale aviser, *Il Corriere*, *La Stampa* og *La Repubblica*. Så vil De kunne se, at afhængig af måned er 60-70 % af disse artikler imod både flertalsregeringen og de ministre, der sidder i regeringen.

Andelen af artikler, der i måneden efter vedtagelsen af sikkerhedspakken var negative over for regeringen og i dette tilfælde minister Maroni, steg til 80 %. Hvad tv angår, opfordrer jeg Dem til at se de programmer, der er lavet af Giovanni Floris, Michele Santoro og Fabio Fazio. Først da vil De kunne stemme om dette beslutningsforslag.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Hr. formand! Jeg kan se, at jeg heldigvis ikke er den eneste, som i høj grad sætter spørgsmålstegn ved dette temmelig absurde initiativ, hvis formål tilsyneladende er at mærke Italien som et land, hvor informationsfriheden grundlæggende er truet. Socialdemokraterne har tydeligvis en del problemer med, at der er mindst én EU-medlemsstat, hvor den politisk korrekte venstrefløj endnu ikke kontrollerer alle aviser og alle medier. Sammenlignet med mange andre EU-lande er Berlusconis Italien – og jeg vælger mine ord med omhu, for jeg har ikke noget med manden at gøre – et forbillede på frihed, ytringsfrihed og spredning i pressen.

Vores kollega, hr. Verhofstadt, som lige har igangsat et nådesløst angreb på hr. Berlusconi her i Parlamentet, er berømt eller rettere berygtet i sit eget land – mit land – for sine trusler og sin personlige indgriben, da journalister for ganske nylig kritiserede hans regering. Han er nok den person, der mindst af alle burde tale om dette. Det, jeg gerne ville have set fra Kommissionens side, var et initiativ til genindførelse af ytrings- og informationsfriheden i alle EU-medlemsstater, hvor den end reelt er truet på grund af en frihedsdræbende lovgivning og ofte under påskud af angiveligt at bekæmpe racisme. Eller hvad med et Kommissions-initiativ, når det f.eks. som for nylig sker, at en nederlandsk politiker ikke en gang kan få indrejsetilladelse til en anden EU-medlemsstat, Storbritannien. Jeg kunne også nævne et ganske nyt eksempel i mit eget land, hvor mit parti, *Vlaams Belang*, der er det næststørste parti i Flandern, udsættes for diskrimination fra den skatteyderfinansierede offentlige tv-station. Belgiens øverste retsinstans, statsrådet, beskrev for nylig denne diskrimination som en vildledning af vælgerne. Det er sandt, at der er mange problemer med informationsfriheden i EU, men de findes bestemt ikke kun i Berlusconis Italien.

Manfred Weber (PPE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! I lyset af hr. Mauros overbevisende tale har selv hr. Schulz pludselig indrømmet, at det ville være godt, om vi nu taler om EU som helhed.

Desværre er overskriften på dagens forhandling Italien. Jeg kan sagtens forstå, hvorfor mange iblandt Dem ikke er interesseret i at tale om EU som helhed. Hvis jeg f.eks. kiggede på de tyske socialdemokraters medieinteresser, ville jeg se, at de ejer 90 % af avisen *Frankfurter Rundschau*, og at det tyske socialdemokratiske parti (SPD) ejer 57 % af avisen *Neue Westfälische* og har en aktiepost i mediekoncernen *WAZ*. Den største indtægtskilde for SPD i dag er dets medieinteresser. Jeg kan derfor sagtens forstå, hvorfor mange iblandt Dem ikke er interesseret i at tale om ejerskab i andre tilfælde, men i stedet kun ønsker at drøfte Italien.

Denne forhandling løber ud i sandet på grund af situationen i Italien og de positive udtalelser, vi hører. Som De kan høre, er jeg ikke italiener, men det mest overbevisende argument, jeg kan komme på, er spørgsmålet om, hvad der var galt mellem 2006 og 2008, hvor Italien havde en venstrefløjsregering, og hvor alt dengang selvfølgelig – som hr. Mauro har påpeget – var fint og flot. Ingen lovforslag blev fremsat af den daværende regering for langt om længe at gøre en ende på mediekoncentrationen, selv om der var magt til det.

I dag, hvor de konservative partier i Italien igen har et klart flertal, er der pludselig problemer igen. Denne forhandling må ikke give efter for uærlighed. Så længe socialdemokraterne, venstrefløjen her i Parlamentet, ikke længere har argumenter, de kan bruge til at trænge os op i en krog, fortsætter jeg glad og gerne denne forhandling!

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Hr. formand, fru Reding! Der kan kun være ét formål med denne forhandling, nemlig at sende et kraftfuldt, politisk budskab til fordel for ytringsfriheden og kvalitetssikringen heraf, dvs. informationspluralisme. Det er også vigtigt at sende budskabet via Europa, på europæisk niveau.

Jeg er enig med dem, der har understreget, at ytringsfriheden og informationspluralismen er det europæiske projekts støttepiller, som aldrig vil blive erobret eller bekræftet for altid. Tværtimod er de konstant truet, og truslerne kommer ikke kun fra politisk hold, dvs. de er ikke kun af autoritær eller populistisk karakter. Truslerne består heller ikke kun i, at man rent politisk viger tilbage fra eller fornægter frihed og pluralisme, de kommer også fra markedet, fra markedskoncentrationer, -skævvridninger og -misbrug.

Jeg mener derfor, at denne forhandling ikke kun drejer sig om ét land, men at den har en europæisk dimension, fordi det er på europæisk niveau, der sker en ændring af demokratiet.

Mens demokratiet var repræsentativt, da det almindelige valg blev indført, og alle blev stillet lige – én person, én stemme – har vi ikke alle lige vilkår på kommunikationsmarkedet, fordi vi ikke alle har lige adgang til radiodiskussioner, tv-debatter, avisspalter og redaktionelle kommentarer i kommunikationsmedierne. Vi kan derfor ikke alle deltage på lige fod i opbygningen af de sociale rammer, som ikke desto mindre på demokratisk vis tilhører os alle i lige høj grad i hele Europa.

Derfor er denne forhandling vigtig, så De erindres om, at Kommissionen i år, i 2009, forpligtede sig til at forelægge en meddelelse for Parlamentet for at vurdere eventuelle trusler i hele Europa mod ytringsfriheden og informationspluralismen samt for at gøre opmærksom på vigtigheden af at udarbejde et direktiv, der kan garantere informationspluralisme med hensyn til de nye teknologier og især på tv-området.

Det er meget vigtigt, at denne forhandling finder sted i Europa, eftersom det står klart, at der er mange lande i EU, som ikke kan håndtere denne forhandling selv med garanti for, at den vil blive gennemført ordentligt.

Med vores arbejde i Europa-Parlamentet og på europæisk plan vil vi sende et stærkt budskab om forpligtelse til at sørge for, at ytringsfriheden forbliver og overlever inden for informationspluralismen i det 21. århundrede.

FORSÆDE: Roberta ANGELILLI

Næstformand

Gianni Vattimo (ALDE). – (IT) Fru formand! Jeg skal prøve at gøre det kort. Italien er i sandhed en mester i frihed, endog i tøjlesløshed – så at sige – hvilket man kan udlede af at læse landets aviser, som hr. Berlusconi ønsker at lukke munden på, som han sagsøger, fordi de bl.a. afslører hans personlige forhold, hvorigennem han også vælger politiske kandidater. Hans kvinder, som besøger ham, betales enten med penge eller med løfter om, at de kan opstille til et embede. Landet ligget således, at hr. Berlusconi kontrollerer de italienske medier.

Det er rigtigt, at der – endnu – ikke er love mod pressefrihed. Hr. Berlusconi er ved at indføre dem. For nylig afskaffede vi Alfano-loven, som var opfundet af hr. Berlusconi for at beskytte ham selv mod domstolene og alle de sagsanlæg, der er på vej. Det er således den situation, vi befinder os i. Er det rigtigt at bede Europa om at tage sig af dette problem? Afgjort ja, for i Italien tager vi os ikke af det. Vi beder Europa om at gribe ind af humanitære grunde for at løse problemet med pressefriheden i Italien. Det er, hvad vi ønsker, De skal gøre, og vi mener, det også er vigtigt for Europa, hvis vi ikke ønsker, at virussen spredes alt for hurtigt også her.

Mario Borghesio (EFD). – (IT) Fru formand! Dette har ikke været nogen ophidsende dag for Parlamentet. Den har været spildt på en formålsløs forhandling, når vi alle ved, at der ikke er noget land i Europa med mere ytrings- og informationsfrihed end vores.

Da venstrefløjen regerede Italien, og et parti som mit havde adgang til 0,1 % af sendetiden i tv-nyhedsudsendelserne, på trods af at det var repræsenteret i det italienske parlament, senatet og Europa-Parlamentet, sønderrev De, hr. Sassoli – som arbejdede i disse tv-nyhedsprogrammer – imidlertid ikke deres klæder, De demonstrerede ikke på gaderne, og De opgav slet ikke Deres meget gode løn fra RAI.

De pressefrihedens forsvarere mod censur! Vi lyttede til belgierne, men nyder partiet Vlaams Belang i Belgien denne pressefrihed, denne informationsbredde, eller bliver det censureret, som vi selv blev det? I Italien blev selv den gode hr. Pannella censureret, og de tav alle – også De på venstrefløjen. Han blev nødt til at gå i sultestrejke. Sikke flotte frihedsforkæmpere! Et journalisterne Sovjetunionen. Hvilken frihed giver den italienske pressesammenslutning minoriteter? De skal forholde sig tavse, de får ingen spaltepads eller sendetid. Hvilke flotte frihedsforkæmpere!

Jeg beklager, men De af Dem, der er modige nok, skulle tage at lænke Dem selv til hinanden og demonstrere i Beijing, Cuba og Teheran, hvor folk dør for pressefriheden! Skam Dem, kujoner! Tag til Teheran, tag til Teheran, kujoner, kujoner, kujoner, kujoner! Længe leve friheden, længe leve vores frie og demokratiske land...

(Formanden afbrød taleren)

Carlo Casini (PPE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne begrunde en tilsyneladende dobbelttydig følelse, jeg har efter denne første del af forhandlingen, for jeg kan fuldt ud tilslutte mig de ord, min formand, hr. Daul, har udtalt, men jeg kan også tilslutte mig hr. Sassolis ord, og han burde retfærdigvis være en af mine politiske modstandere.

Lad mig forklare det bedre. Er jeg skizofren, fordi jeg har så modsatrettede følelser, eller forsøger jeg uden grund at forlige den kendsgerning, at jeg i Italien sidder hos oppositionen, med at jeg her sidder i Folkepartiets Gruppe, ved siden af Gruppen for Frihed? Jeg synes, jeg kan besvare det ved at fremhæve en åbenlys kontrast mellem omfang og betydning af spørgsmålet om informationsfrihed, som er et meget vigtigt spørgsmål. Hvis Montesquieu havde levet i dag, ville han ikke kun have talt om den lovgivende, udøvende og dømmende magt, men også om andre magter, og han ville have sat den fjerde magt, pressen, på førstepladsen, fordi den repræsenterer et spørgsmål om frihed, om kamp mod mentalt slaveri og om demokrati.

På den anden side var det hr. Berlusconi's sagsanlæg, der fik bægeret til at flyde over efter måneders barbarisering af hele den italienske presse på – indrømmet – både højre- og venstrefløj. Kvaliteten i den italienske presse har været ringe i månedsvis, fordi det politiske niveau virkelig har nået et lavpunkt. Bær venligst over med mig, for jeg var kriminaldommer i fire år i femte kriminalafdeling i Kassationsretten, hvor vi dømte i injuriersager. Derfor ved jeg, at hr. Mauro har ret. Jeg så mange af disse injuriersager, og ingen protesterede. Borgerne har også ret til at forsvare sig selv i sådanne situationer.

Jeg håber derfor, at vi med et ægte forsøg på at forlige tilsyneladende modsatrettede synspunkter faktisk kan finde frem til en ny og bedre måde at håndtere spørgsmålet på for hele Europa og ikke kun Italien.

Gianluca Susta (S&D). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Folk, som forsøger at kalde alle for antiitalienere, samfundsomstyrtere og kommunister, der kræver et sæt regler for kommunikation og informationsfrihed karakteriseret ved respekt for pluralisme og klar adskillelse mellem formuerne hos dem, der påtager sig et vigtigt, institutionelt ansvar, og den rigdom, de får fra foretagsomme aktiviteter på forlags- og informationsområdet, gør en alvorlig fejl, som ikke må tilgives, undskyldes eller tillades her i Europa.

Ikke en eneste gang i vores taler har vi nævnt den italienske premierminister. Vi kunne have refereret til det antal aviser, han ejer, nemlig 150 i Italien, samt ca. 40 tv-kanaler. Det er imidlertid ikke problemet. Problemet er, at informationspluralisme – og pluralisme i informationerne – er hjørnестenen i ethvert frit demokrati og skal anvendes som forsvar mod enhver monopolistisk og oligopolistisk filosofi og mod interessekonflikter.

De enkelte stater har selvbestemmelsesret, og det er igen blevet bekræftet, at EU ikke er en superstat, men, kommissær Reding, det må ikke få os til at glemme, at EU også har et charter om grundlæggende rettigheder, hvorfra der udgår et lovgivningssystem, som medlemsstaterne ikke kan ignorere. De ved, at med hensyn til netop disse spørgsmål har Domstolen mange gange – hvad Italien angår, ikke med hensyn til spørgsmål, der vedrører systemet, hr. Speroni – afsagt domme, som stadig mangler at blive eksekveret.

Globaliseringen af markederne og den stadigt stigende anvendelse af radiobølgerne gør det påkrævet med en mere målrettet EU-lovgivning til regulering af dette følsomme anliggende, som har så stærk en indflydelse på den offentlige mening og derfor også på princippet om folkesuverænitet – som understøtter EU og ikke kun Italien – samt på, hvordan dette princip udøves.

Det burde ikke længere være muligt for nogen at påberåbe sig folkeflertallets urørlige rettigheder til at retfærdiggøre trusler mod pressefriheden i det, der indtil for nylig var et ulige forhold mellem sagsøger og sagsøgte – hvad enten det er i Italien eller i Portugal, som vi blev mindet om tidligere – for det underminerer grundlaget for de regler for sameksistens, som Unionen er baseret på. Derfor er der et presserende behov for et direktiv mod koncentrationer på informationsområdet. Direktivet skal fastlægge regler for aktiviteter hos dem, som er involveret i politik og samtidig kontrollerer meget væsentlige medier.

Sylvie Goulard (ALDE). – (FR) Fru formand! Jeg vil gerne hurtigt påpege, at emnet for denne forhandling – og det har fru Redings og hr. Dauls taler tydeligt vist – er vores forestilling om Europa. Vi sigter ikke mod en medlemsstat. Det er et spørgsmål om at vide, om vi anvender traktaterne, om vi anvender den europæiske menneskerettighedskonvention, der blev underskrevet i Rom i 1950, og om vi anvender artikel 6 i traktaten.

Hr. Daul, når De citerer hr. Napolitano, så citér ham fuldt ud. Italiens præsident påpegede, at der findes retsmidler, og nævnte i sin tale artikel 7 i traktaterne. Med denne artikel kan vi dag på lovlig vis og uden sindsbevægelse håndtere spørgsmålet om risiko for krænkelse af menneskerettighederne i en medlemsstat – Italien i dag, et andet land i morgen.

Det sidste meget vigtige punkt er, at i hvert land i verden gemmer diktatorer og mennesker, som ønsker at underminere menneskerettighederne, sig bag begrebet suverænitet. For mig er Europa kontinentet for menneskerettighedernes universelle karakter. Hvis vi undlader at indrømme, at vi, der sidder i det samme Parlament, har ret og pligt til at se, hvad der sker i en af medlemsstaterne, hvordan kan vi så fortælle diktaturer i fjerne lande, at vi forsvare en universel opfattelse, som er så umådelig vigtig for forsvaret af især kvinders rettigheder?

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Fru formand! Det er mærkeligt, at vi, når vi taler her i Parlamentet om ytringsfrihed i Italien, konsekvent overskrider taletiden og dermed indirekte censurerer den næste taler. Jeg vil derfor forsøge strengt at overholde den taletid, jeg har fået tildelt.

Jeg må sige, at jeg ville anse det for langt mere betimeligt at føre denne forhandling i det italienske parlament frem for i Parlamentet i Bruxelles, medmindre det – som nogen allerede har anført – var vores hensigt at forhandle om pressefrihed generelt, dvs. inden for rammerne af det europæiske kontinent. Hvis vi ser bort fra holdningerne, mener jeg imidlertid, at det er værd at nævne nogle oplysninger, som hr. Speroni allerede tidligere har præsenteret, og som vi bør tænke over.

Jeg kan bekræfte, at af 455 domme afsagt af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol for krænkelse af artikel 10 om ytringsfrihed vedrører 29 Frankrig, 28 Storbritannien, 15 Grækenland, 10 Rumænien, 8 Polen og kun 7 Italien. Jeg vil gerne bede Dem tænke over disse oplysninger.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Fru formand! Jeg fortænkner ikke nogen, der følger denne forhandling, i at tro, at dette ikke er Europa-Parlamentet, men det italienske parlament. Dog er det ikke det italienske parlament, og derfor er det ikke det rigtige sted at føre disse i alt væsentligt nationalpolitiske forhandlinger. Vi er alle klar over den italienske premierministers farverige karakter. Det er imidlertid ikke spørgsmålet her. Spørgsmålet er, om vi som EU-institution har kompetence til at træffe beslutninger i disse anliggender. Svaret herpå er klart. Kommissær Reding gav os det i dag, da hun sagde, at disse spørgsmål ikke hører ind under EU's kompetenceområde, og at vi ikke kan påtage os en rolle, som vi ikke har ret til at påtage os.

Da dette spørgsmål ikke hører ind under vores kompetenceområde, skal drøftelser af og beslutninger om det derfor ske på nationalt niveau. Hvis vi påtager os beføjelser, som vi ikke har, og hvis vi blander os i spørgsmål, der ikke hører ind under vores kompetenceområde, kommer vi til at underminere snarere end at styrke vores berettigelse. Vi ville i så fald underminere den institution, vi repræsenterer, og udvide snarere end mindske afstanden mellem os og vores borgere. Hvis vi ønsker at vinde vores borgeres respekt, må vi begynde med at respektere grænserne for vores kompetencer.

Maria Badia i Cutchet (S&D). – (ES) Fru formand! EU har en forpligtelse til at garantere mediepluralisme. Forhandlingen om pressefrihed vedrører pluralismen i ejerskabet af kommunikationsmedier, deres struktur og procedurer for udnævnelse af ledere, forbindelser mellem politik, forretningsverdenen og medierne selv samt adgang for borgerne til forskellige holdninger. Jeg tror, De vil være enig med mig i, at mediesituationen

i Italien, som er det spørgsmål, der optager os i dag, ikke lever op til de grundlæggende regler, der er nødvendige for at garantere pressefriheden i landet.

Vi beder derfor Kommissionen om at reagere på de anmodninger, Parlamentet har fremsat i de seneste år, og fremkomme med en definition på specifikke kriterier til vurdering af eventuelle krænkelse af disse rettigheder og frihedsrettigheder i hver enkelt medlemsstat.

Vores mål, som der ikke skal herske nogen tvivl om, er at beskytte borgernes ret til at modtage informationer af forskellig art, lige som journalister har ret til at rapportere frit, for som demonstranterne sagde sidste lørdag, giver information os mere frihed.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Fru formand! Det er bestemt ikke tilfældigt, at de konservative i Storbritannien i sidste uge fik støtte fra Rupert Murdoch, og at de i går stemte for at undertrykke denne forhandling om pressefrihed. Hvor de nye, tidligere kommunistiske medlemsstater har gjort store fremskridt i retning af en fri presse, ville den mediedominans, som Silvio Berlusconi udøver, have gjort Erich Honecker grøn af misundelse.

Men de trusler, den intimidering og de overgreb, som Berlusconi udsætter ikke kun pressen, men også præsidenten og dommerne for, har en langt større rækkevidde end den rent nationale. Det er et stort problem i Europa. Kommissær Reding sagde mærkværdigvis, at vi ikke bør anvende EU-institutionerne til at løse nationale problemer. Hvorfor har vi da EU-traktater og -love, herunder dem om kravet om grundlæggende rettigheder og retsstatsprincippet?

EU har faktisk en klar retlig kompetence til generelt at værne om ytringsfriheden og de grundlæggende rettigheder. Dette retlige grundlag findes, og det skal suppleres med lovgivning om mediespredning og -pluralisme. Kommissærens passivitet er dybt skuffende.

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! I Italien defineres og fastlægges pressefriheden og dens grænser i artikel 21 i forfatningen og artikel 3 i lov nr. 102 af 2004. Pressen skal være objektiv, grundig, fair og upartisk, og den skal altid beskytte menneskets værdighed, i lighed med de principper, EU har fastlagt. På internettet og i den digitale tidsalder, hvor der fortsat lanceres nye aviser, præsenterer public service-kanaler programmer, der åbenlyst er fjendtligt indstillet over for regeringschefen, mens pressen og medierne er forfærdede over de sager om skadeserstatning, Silvio Berlusconi anlægger mod to aviser.

I virkeligheden ville 1 100 radiostationer, 162 aviser og flere hundrede private tv-stationer ikke være nok til at garantere pluralisme i medierne, som angiveligt er truet af Silvio Berlusconis initiativ. Man står tilbage med den mistanke, at når først der går censur i en specifik mediemagt, har den ambitioner om selv at blive en politisk magt. I mellemtiden fungerer det samme system i andre dele af verden, hvor indflydelsesrige aviser som f.eks. El País, The Sun og Tarin tilsyneladende hurtigt er ved at ændre deres politiske farve.

Men alligevel – i stedet for at vedtage sin egen politiske strategi sætter den italienske venstrefløj sin lid til elementer i den nationale journalistsammenslutning, der foretager det mest illoyale, trodsige og antidemokratiske angreb på den siddende regering – gennem en række iscenesatte aktioner ved denne lejlighed. Ikke desto mindre støtter borgerne fortsat kraftigt op om premierministeren, som blev valgt af den italienske befolkning under et frit valg, og de stoler på, at Parlamentet lige som i 2004 vil kunne bekræfte, at pressefriheden er en anerkendt og veletableret ret.

Rita Borsellino (S&D). – (IT) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Hverken jeg eller min gruppe – som har bakket op om og ønsket denne forhandling – har til hensigt at flytte interne politiske dundertaler fra Italien til EU's domæne. Spørgsmålet om informationsfrihed vedrører os alle, og det vedrører EU, som kan og skal regulere anliggendet på fællesskabsniveau, så man kan vægre sig mod politisk og økonomisk indoktrinering og garantere ægte informationspluralisme.

Det italienske misforhold, hvor premierministeren også er ejer af nogle af de vigtigste private netværk, består netop i, at der er en farlig forbindelse mellem medier og politiske og økonomiske kræfter. Det er netop af den grund, vi opfordrer til, at der laves en lovgivningsforanstaltning i EU, en foranstaltning, som – idet den langt fra er en antiitaliensk lov – kan medvirke til at sikre informationspluralisme ved at hindre koncentrationer og forebygge interessekonflikter. Vi opfordrer derfor Kommissionen i dag til at gribe ind hurtigst muligt – således som Parlamentet allerede tidligere har anmodet om – for at udstyre EU med fælles regler til sikring af informationsfrihed for alle EU's borgere.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (EN) Fru formand! Jeg må indrømme, at jeg blev ret chokeret over kommissær Redings udtalelse, for det er ganske rigtigt medlemsstaterne, der primært er ansvarlige for at sikre respekten for demokratiet og de grundlæggende rettigheder. Men man tager fejl, hvis man siger, at EU ikke har nogen rolle at spille i den sammenhæng.

For det første er der artikel 6 i traktaten om den Europæiske Union, hvori der står: "Unionen bygger på principperne om frihed, demokrati og respekt for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder samt retsstatsprincippet, der alle er principper, som medlemsstaterne har til fælles." Og for at bevise, at det ikke blot var en hul erklæring, udstyrede EU sig selv med artikel 7 – det retlige instrument til håndhævelse af artikel 6.

For det andet, fru Reding, når vi forhandler med kandidatlande, insisterer vi på, at de indfører de højeste standarder for pressefrihed, ellers kan de ikke komme ind i EU. Dette krav er fastlagt i Københavnskriterierne – så hvorfor bruger vi andre standarder for kandidatlande end for de nuværende medlemsstater, kommissær Reding? Der er andre lande, hvor der sker krænkelse af pressefriheden eller ytringsfriheden, som f.eks. Tjekkiet, der lige har vedtaget en lov til begrænsning af pressefriheden, eller Irland, der har vedtaget en urimeligt hård lov om blasfemi. Kommissær Reding! Jeg vil slutte med at sige, at hvis vi mener det alvorligt med at være et fællesskab med værdier, så er Kommissionen nødt til at handle.

János Áder (PPE). – (HU) Fru formand, mine damer og herrer! Vi hørte for en time siden hr. Verhofstadt fortælle os, at vi skal stå sammen om at beskytte frihedsværdierne, og jeg må sige, at jeg er enig med ham. Ytringsfriheden er en vigtig, grundlæggende rettighed. Det er det synspunkt, der hidtil har været fremført i forhandlingen. Jeg er også enig i og helt overbevist om, at der ikke findes én eneste italiensk politiker i Parlamentet, som ville have lyst til at begrænse ytringsfriheden.

Mens jeg har lyttet til forhandlingen, er to spørgsmål faldet mig ind. Hvorfor mener socialdemokratiske og liberale parlamentsmedlemmer, at det kun er vigtigt at beskytte visse grundlæggende, politiske rettigheder, når det drejer sig om visse rettigheder, og kun ved visse lejligheder? Er forsamlingsfriheden en vigtig, grundlæggende rettighed? Er det en lige så vigtig, grundlæggende rettighed som ytringsfriheden? Det er den bestemt. Alligevel protesterede De ikke for tre år siden, da den socialistiske regering i Ungarn splittede en folkemængde, der havde forsamlet sig for at fejre opstanden i 1956.

Er retten til at bruge ens eget sprog en vigtig, grundlæggende rettighed? Er det en lige så vigtig, grundlæggende rettighed som ytringsfriheden? Den er bestemt vigtig. Alligevel protesterer De igen ikke, når myndighederne i Slovakiet, der er en EU-medlemsstat, ønsker at begrænse minoriteters ret til at bruge deres eget sprog.

Er beskyttelsen af privatlivets fred en vigtig, grundlæggende rettighed? Det er afgjort en vigtig, grundlæggende rettighed. Jeg mener, at alle – det være sig den italienske premierminister eller enhver anden – har ret og skal have ret til at lægge sag an i tilfælde af falske beskyldninger og æreskrænkelser.

Pressefriheden er absolut en vigtig rettighed, men hvorfor har De forholdt Dem tavse i de sidste 20 år, når det har været åbenbart, at medierne i de tidligere socialistiske lande i meget høj grad var koncentreret hos de tidligere kommunistpartier? Jeg beder Dem blot om ikke at anvende dobbelte standarder.

Debora Serracchiani (S&D). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg er klar over, at Kommissionen den 30. september præsenterede en undersøgelse af mediepluralismens indikatorer i medlemsstaterne. Parlamentet vedtog imidlertid i 2008 Marianne Mikkos betænkning, hvori Kommissionen og medlemsstaterne blev bedt om at sikre, og jeg citerer ordret, "meningsmangfoldighed i medierne, garantere informationspluralisme, sikre alle EU-borgeres adgang til frie og mangeartede medier".

Allerede i 2004 vedtog Parlamentet fru Boogerd-Quaaks betænkning om risikoen for krænkelse i EU af ytrings- og informationsfriheden. I den betænkning blev Kommissionen bedt om at fremkomme med en meddelelse om sikring af mediepluralisme i alle medlemsstater. Indtil nu har Kommissionen endnu ikke givet noget klart svar på Parlamentets anmodninger.

De vil bemærke, fru kommissær, at jeg ikke har nævnt hverken mit land eller dets premierminister. Som EU-borger spørger jeg Dem dog her i Parlamentet, hvad Kommissionen agter at gøre på EU-niveau for at sikre, at mediepluralismen garanteres i alle medlemsstater.

Clemente Mastella (PPE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Forslaget mod det påståede angreb på pressefriheden i Italien afspejler efter min mening et valg af en politisk mislykket og usund vej. Desuden synes jeg, at nogle af de stærke ord, som har haft et anstrøg af vrede og had, helt har taget overhånd. Det er dog meget besynderligt, at denne tilbagegang (eller påståede tilbagegang) for demokratiet i Italien først opstår

nu og på så slående vis, når man betænker, at centrum-højre- såvel som centrum-venstre-regeringer – som også jeg har været en del af – har skiftedes til at regere mit land.

Hvis denne mur af snæversynethed og antidemokratisme virkelig eksisterer i Italien, hvorfor er den så aldrig blevet revet ned under de mange år med venstrefløjsregeringer? Taler vi om forsømmelighed, tilbageholdenhed, bekvemmelighed eller – hvad der forekommer mig meget mere logisk – simpelthen om, at Italiens standarder for demokrati er på linje med dem i Vesten og i Europa?

Hvis vi som en undtagelsesforanstaltning – som f.eks. den, der bruges i dette tilfælde, og jeg beder fru Serracchiani undskylde mig, nemlig at vi drøfter ét land og ikke EU – virkelig ønsker at finde ud af sandheden om demokratiets sundhedstilstand i mit land, så bør vi respektfuldt og som institution spørge republikkens præsident, Giorgio Napolitano, om han føler, at han er præsident for et land, hvor informationspluralismen vakler, friheden er i frit fald og demokratiet er ved at ebbe ud. Jeg tror imidlertid ikke, at præsident Napolitano, hvis det forholdt sig sådan, ville undlade at tage afstand fra en sådan tingenes tilstand, tro, som han er mod sine særlige rettigheder som garant for vores forfatning.

Mine damer og herrer på venstrefløjen! Jeg er ked af at sige det, men da spørgsmålet imidlertid berører politiske forhold i Italien på en meget provinsiel måde, iklædt en kunstigt europæisk, og nu indrepolitisk, dimension, skal det påpeges, at så længe den italienske venstrefløj, der engang var langt mere slagkraftig og betydelig, lader sig selv lede politisk af komikere og demagoger, vil den komme stadig længere væk fra magten. Jeg tror ikke, at Woody Allen dikterer præsident Obama, hvilken linje han bør følge.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Fru formand, fru kommissær! Som tidligere journalist havde jeg heller aldrig forestillet mig, at vi i dag, 50 år efter at vi påbegyndte opbygningen af Europa, og kort før Lissabontraktaten træder i kraft, skulle drøfte visse grundlæggende principper og værdier, som EU er bygget og grundlagt på.

Værdier som f.eks. pressens uafhængighed, mediepluralisme, ytringsfrihed for alle, især journalister, lighed for loven for alle eller endog det grundlæggende princip om magtens deling. Er der tale om magtens deling, når premierministeren i et land, med andre ord den højeste udøvende myndighed, ejer og kontrollerer de fleste medier i sit land og retsforfølger resten?

Det, der sker i Italien, er ikke et italiensk anliggende, det er et EU-anliggende, for det er selve EU's troværdighed, der er på spil, når Unionen kontrollerer og vurderer krænkelse af grundlæggende principper og rettigheder i tredjelande og tolererer krænkelse af de selv samme værdier og principper i sin egen baggård.

Alfredo Pallone (PPE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Mange iblandt Dem har sikkert læst Kafkas "Processen". Det er en fiktiv historie, men det er, hvad der sker i dag i mit land, et land med store, demokratiske traditioner og med en regering, der er valgt af et suverænt folk, men hvor der gøres forsøg på at underminere det demokratiske valgresultat med et angreb uden sidestykke fra mediernes og domstolenes side.

Vi forhandler om informationsfrihed, mens 72 % af pressen er imod regeringen og premierminister Berlusconi. 70 % af de sager, der er anlagt mod aviserne, er anlagt af venstrefløjens ledere med et påstået krav om skadeserstatning på 312 mio. EUR af de i alt 486 mio. EUR, der er blevet fremsat krav om siden 1994. Det svarer til 32 mio. EUR om året. Det udgør en slags ekstra finansiering via domstolene.

Over for Dem, mine damer og herrer, som repræsenterer Europas demokratier, siger og fastholder vi, at det suveræne folks vilje i Italien er ved at blive knust af domstolenes og mediernes magt på baggrund af ensidige og klasserelaterede politiske interesser. Demokratiet i Italien er derfor i fare, hvis regeringen bringes til fald. Set fra en semantisk synsvinkel hedder den person, der først og fremmest kan omstyrte dette koncept Antonio Di Pietro. Afslutningsvis vil jeg gerne takke kommissær Reding for hendes store fornemmelse for balance og demokrati. Hun har udarbejdet en intelligent og præcis rapport.

Cătălin Sorin Ivan (S&D). – (RO) Fru formand! Pressefriheden beskyttes aldrig tilstrækkeligt mod misbrug. Hver gang en præsident eller en premierminister for en EU-medlemsstat angriber journalister, om det så bare er, fordi de er uenige med dem, må Kommissionen, Europa-Parlamentet og hver af os her svare igen.

I Italien forsøger en premierminister at intimidere oppositionspressen med alle til rådighed stående midler. I Rumænien forsøger en præsident at miskreditere pressen og de journalister, der kritiserer ham. I begge tilfælde taler vi om overgreb fra visse politikere, der anser sig for at være hævet over loven. I Rumænien har vi ifølge de seneste oplysninger en præsident, som ikke blot fornærmer, bedrager og bagvasker journalister, men som også begår andre former for misbrug af sin magt, der lige før præsidentvalget ser ud til at blive

brugt med et hvilket som helst formål, herunder lovbrud, med henblik på at hjælpe sig selv, det nuværende statsoverhoved, til at blive genvalgt.

Det er præcis derfor, jeg opfordrer Kommissionen, ligesom jeg gjorde den 23. september, til offentligt at fordømme denne opførsel hos både den rumænske præsident og den italienske premierminister.

Elisabetta Gardini (PPE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne bekræfte, at der findes pressefrihed i Italien, og at den er stærkere end nogensinde. Det siger en stor journalist, Giampaolo Pansa, der i mange år var et af de mest ansete navne, som skrev for avisen La Repubblica, der er en del af Espresso-Repubblica-koncernen, som han efterfølgende blev nødt til at forlade, fordi koncernledelsen anklagede ham for revisionisme, hvilket i Italien som bekendt er en af de alvorligste forbrydelser, når den begås af den dominerende intelligentsia, af den dominerende kultur i Italien, der er totalt venstreorienteret. Se blot på det demokratiske partis opstillingsvalg, hvor alle fra bankfolk til alle de vigtigste aktører, direktører og journalister fra vores land står i kø.

Imidlertid betyder informationsfrihed ikke frihed til at fornærme eller injuriere, bortset fra at venstrefløjen altid har ret til en retfærdig rettergang. Hvis f.eks. hr. Prodi anlægger sag, er det i orden, hvis hr. D'Alema anlægger sag, er det i orden, hvis hr. Di Pietro anlægger sag, er det i orden. Hr. Di Pietro har rekorden – i øvrigt anlægger domstolene flere sager mod pressen, end politikerne gør – eftersom han ifølge oplysninger i La Repubblica har indgivet 357 klager og allerede har fået 700 000 EUR i erstatning. Vi har hørt oplysningerne fra vores kolleger i Parlamentet. Afslutningsvis vil jeg sige, at hvis der er et reguleringsproblem – og jeg mener, at det problem findes i Italien – er centrum-højre det eneste politiske parti, der har ret til at gøre det gældende.

Licia Ronzulli (PPE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! I 2008 bevilgede Berlusconi-regeringen i alt 206 mio. EUR i direkte bidrag til pressen og til radio- og tv-stationer. Skæbnen ville, at de fleste af disse millioner gik til de fire største venstreorienterede aviser.

Pressefriheden i Italien har i Berlusconi-regeringen den mest generøse støtte. Venstrefløjen i Italien og overalt i Europa har iværksat en kampagne med påstanden om, at pressefriheden er truet, en kampagne, der bygger på skandaløst opspind og lodrette løgne. Og også her vil skæbnen uundgåeligt, at den først iværksatte denne kampagne, efter at premierminister Berlusconi havde fremsat et legitimt krav om erstatning fra to venstreorienterede aviser, der havde fremsat injurier mod ham ved at anklage ham for skammelig opførsel, anklager baseret på rent opspind, der ligger under enhver journalists værdighed, som er sin løn værd.

Premierminister Berlusconi er den første til at sige, at pressefrihed er meget vigtig, men frihed til at fornærme, bedrage, injuriere og bagvaske er noget helt andet. I dette tilfælde har enhver borger – og derfor også premierminister Berlusconi – ret til at kunne forsvare sig ved hjælp af de demokratiske midler, han har til rådighed, ved at bede en civil domstol om at se på de angreb, han udsættes for skriftligt, hvilket er noget, andre ledere på venstrefløjen også har gjort, vil jeg gerne tilføje.

Victor Boștinăru (S&D). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Dette er ikke kun en forhandling mellem italienere. Denne forhandling drejer sig først og fremmest om Europa.

(RO) Hr. Berlusconi er bestemt ikke det eneste eksempel på en person, der bryder de grundlæggende regler for massemedierne. Traian Băsescu opfører sig ofte aggressivt og udemokratisk og intimiderer massemedierne ved at bruge et sprog, som jeg ikke kan gentage her i Europa-Parlamentet.

Det europæiske charter om pressefrihed bliver bare et nyt nydeligt stykke papir, hvis EU's stats- og regeringsledere ønsker at fortsætte med at opføre sig på den måde. Vi, dvs. EU, vil blive helt til grin, når vi analyserer og kritiserer informationsfriheden i forskellige lande i Asien og Afrika, mens disse frihedsrettigheder ikke beskyttes og respekteres i EU.

Jeg vil derfor foreslå, at denne monopolsituation bekæmpes med de midler og den myndighed, Kommissionen har, samtidig med at chartret om pressefrihed håndhæves og bakkes op af EU's myndighed.

Cecilia Wikström (ALDE). – (SV) Fru formand! For længe siden sagde den berømte svenske forfatter August Strindberg: "De har magten, jeg har ordet, jeg har ordet i min magt". Det er imidlertid ikke tilfældet for forfattere og journalister i Italien i dag, idet de systematisk nægtes retten til at udtrykke sig frit.

I de sidste tre år er 200 journalister blevet truet på grund af det, de har skrevet. Men det, der sker i Italien, vedrører os alle. Friheden til at tale, skrive og offentliggøre sine ord frit er en grundlæggende ret for alle 500 mio. EU-borgere.

Det, der sker i Italien, viser, at det frie ord undertiden er farligere end våben for et regime, der tiltager sig magten over det frie ord. I dag har Parlamentet en enestående lejlighed til at fremvise vores mest positive sider. Her viser vi, at grundlæggende frihedsrettigheder er på spil. Italiens sag er også vores sag.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Dagens forhandling er virkelig utrolig, fordi informationsfrihed er en garanteret og anerkendt forfatningsmæssig ret i Italien. Andre før mig har oplyst, hvor mange aviser der udgives i Italien, og hvilken politisk orientering de har.

Af hensyn til ikkeitalienske medlemmer vil jeg tillade mig at foretage en gennemgang af pressen. Følgende aviser er nogle af de uafhængige aviser, jeg købte i lufthavnen i går: Den her er *Il Manifesto*, en kommunistisk avis, den her er *L'Unità*, en avis, der blev grundlagt af Antonio Gramsci fra det Demokratiske Parti-Venstrefløjens Demokratiske Parti, og den her er *L'Europa*, avis for Margherita-partiet, der har tilsluttet sig det Demokratiske Parti. Så har det Demokratiske Parti en *D'Alema-Letta-fløj*, som har sin egen avis, *Il Riformista*. Så har vi Partiet for Omdannelse, der har sin egen avis, *Liberazione*. Sidste år blev Omdannelsespartiet delt, og udbryderpartiet grundlagde sin egen avis, *L'Altro*.

Endelig er der det politiske emne for denne forhandling, *Il Fatto quotidiano*. Ved De, hvem denne avis refererer til? Den refererer til hr. Di Pietros parti, som er drivkraften bag forhandlingen i dag. Det er et parti, som i Parlamentet påstår, at der ikke er nogen informationsfrihed, selv om det grundlagde en avis i Italien for ti dage siden.

Det er, som om jeg fortalte, at der er sult og hungersnød i Italien, selv om jeg sidste weekend var hjemme til pøsefestivalen og spiste steg og drak vin. Det er paradokset med en venstrefløj, der ejer så mange aviser, men hverken har læsere eller stemmer. Den må komme op med mere seriøse argumenter, hvis den ønsker at vinde dem tilbage.

Mary Honeyball (S&D). – (EN) Fru formand! Også jeg vil gerne tilslutte mig opfordringerne til et EU-direktiv om informationsfrihed, pressefrihed og mediepluralisme. Skønt dette har været en forhandling om informationsfrihed i Italien, er der, som andre talere har sagt, alvorlige problemer i andre EU-lande.

Et af disse er Det Forenede Kongerige. Rupert Murdoch er allerede blevet nævnt, og en af årsagerne til, at jeg mener, vi har brug for dette direktiv, er Rupert Murdoch. Rupert Murdoch er ikke et statsoverhoved, men han er en international mediemogul med sin egen helt specielle dagsorden. Han er ikke demokratisk, og vi har brug for at lovgive for sådan nogen som Rupert Murdoch og for sådan nogen som Silvio Berlusconi.

David Casa (PPE). – (MT) Fru formand! Jeg kommer fra Malta, og derfor er Italien, som man kan forestille sig, et naboland, vi har fulgt i mange år. I spørgsmål om ytringsfrihed ser mit land også på Italien, fordi det er et klart eksempel på demokrati. Derfor er det efter min mening en skammelig form for politik for Italien at kulegrave dette interne spørgsmål, hvilket er, hvad de italienske socialister ønsker. Jeg skulle aldrig have troet, at italienerne nogensinde ville have grebet til at angribe deres land i Parlamentet på en så uretfærdig måde. Jeg tror, jeg bedre forstår, hvorfor italienerne ikke tiltror venstrefløjen at regere i Italien i mere end nogle få måneder, for når man analyserer dette partis politik, bliver det klart, at det kun kan passe dem, der ønsker at angribe selve demokratiets idé, og derfor mener jeg, at de skulle have lyttet til den italienske præsident, da han sagde, at denne debat ikke hører hjemme i Europa-Parlamentet, men burde føres i det italienske parlament.

Stanimir Ilchev (ALDE). – (BG) Fru formand! Jeg vil tale på det sprog, der tales i et af de lande, der er blevet kritiseret i Parlamentet i dag, nemlig Bulgarien. Hvis jeg var journalist i Bulgarien i øjeblikket, som jeg var det engang, ville jeg formentlig vælge et af de to diametralt modsatrettede udsagn som overskrift på forsiden af en hvilken som helst avis. Det ene er, at vi ikke må gøre Parlamentet til en rådgivningsgruppe, for da slet ikke at tale om en øverste ankeinstans. Det andet, der blev fremsat af en taler fra den socialistiske gruppe, råder os til ikke at behandle Parlamentet som et museum med gamle genstande, som ikke må flyttes.

Jeg mener, at sandheden ligger et sted midt imellem og afspejles i hr. Verhofstadts forslag om at udarbejde et direktiv, der skal skabe en mere moderne og demokratisk ordning for regulering af alle de spørgsmål, der er drøftet i dag vedrørende mediefrihed og -pluralisme. Men ud over at behandle spørgsmål om pluralisme og frihed og beskyttelse af journalister skal direktivet omfatte og lægge særlig vægt på en faktisk dekoncentration af medieressourcer, også inden for nationale mediesystemer.

Viviane Reding, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg synes, at denne forhandling har været meget vigtig, fordi den meget tydeligt har vist, at der er stor enighed i Parlamentet, stor enighed om, at pressefrihed ikke er et spørgsmål om hvis eller når, det er grundlaget for vores Europæiske Union. Vi skal

forsvare den. Den er en grundlæggende værdi, vi skal sige fra, når den ikke respekteres, og vi skal handle, hvis der er et problem, som skal løses.

(Formanden forlangte ro i salen)

Der er også enighed i Parlamentet om, at mediernes frihed er et problem, man må se på i alle medlemsstater. Mange har ikke været i Parlamentet før, så jeg vil lige minde om europæiske journalisters indsats for at indføre et europæisk charter om pressefrihed. Det blev udarbejdet med henblik på at hjælpe især journalister i de nye medlemsstater, og de har bedt om denne hjælp fra det journalistiske samfund.

Jeg vil bare lige minde om dette, for det er blevet sagt her i Parlamentet, at der er problemer med offentligt fjernsyn i mange af medlemsstaterne. Jeg husker, at jeg var i en af disse medlemsstater – det var Ungarn – for at styrke argumentet for at bevare offentligt fjernsyn, og jeg synes, at det bør gøres i alle medlemsstater, hvor der er et problem.

Det er derfor, vi i det nye direktiv om fjernsyn uden grænser, med støtte fra Parlamentet, har vedtaget, at der skal indføres uafhængige mediemyndigheder i alle medlemsstater. Jeg kan forsikre Parlamentet om, at Kommissionen vil handle, når som helst der er problemer med at oprette disse uafhængige mediemyndigheder.

Den nuværende uenighed i Parlamentet går på, hvordan EU-kompetencer kan forenes med mediepolitikker. Jeg tror, at mange medlemmer ikke hørte mine indledende bemærkninger, hvor jeg citerede fra chartret om grundlæggende rettigheder, som er meget klart. Jeg citerede også artikel 51, stk. 1, i charteret om grundlæggende rettigheder, hvori det også meget klart er anført, hvornår charteret skal gennemføres. Så jeg mener, at alle kan læse dette og huske det.

Desværre er der ingen, der lytter nu, selv om dette er meget vigtigt.

(Formanden anmodede igen om ro i salen)

I min indledende tale understregede jeg også de meget klare aktioner, de konkrete eksempler på, hvor EU kan handle og har handlet, og jeg understregede, hvilke problemer der skal løses på nationalt plan. Den italienske forfatningsdomstol, der handlede i går, har tydeligt vist, hvad dette betyder.

Nu har Parlamentet fremsat en række klare krav, og jeg vil gerne svare på dem, hvis Parlamentet ville give mulighed herfor og lytte.

(Formanden anmodede igen om ro i salen)

Parlamentet har krævet, at der vælges en tilgang med mediepluralisme, hvilket er blevet lovet. Der er allerede sket betydelige fremskridt i arbejdet med mediepluralisme, og vi har offentliggjort det andet trin med risikoindikatorerne vedrørende mediepluralisme. Måske har mange parlamentsmedlemmer ikke set dem. De kan ses på Internettet og er en meget vigtig forudsætning for at kunne udføre det objektive arbejde om mediepluralisme, som Parlamentet har forlangt.

Jeg må sige, at jeg var meget skuffet, for vi havde en offentlig workshop om dette, og ikke et eneste parlamentsmedlem viste sig og deltog i workshoppen. Men risikoindikatorerne er blevet offentliggjort nu og kan ses. De skal være grundlaget for vores fremtidige arbejde.

Det andet spørgsmål gik på, hvorfor Kommissionen ikke anvender EU-traktatens artikel 7 i Italiens tilfælde. For det første er artikel 7 en helt ekstraordinær bestemmelse. Hidtil er den aldrig blevet anvendt af EU-institutionerne. Denne bestemmelse skulle kun anvendes, hvis der var tale om et fuldstændigt funktionssvigt hos de nationale domstole og vedrørende de grundlæggende rettigheder i en given medlemsstat. Jeg mener ikke, vi har en sådan situation i nogen af medlemsstaterne. Men det hedder i artiklen – og det er rigtig interessant – at Europa-Parlamentet selv har mulighed for at anvende EU-traktatens artikel 7. Så jeg vil opfordre Europa-Parlamentet til at anvende EU-traktatens artikel 7, hvis det virkelig mener, der er tilstrækkeligt bevis.

Det tredje spørgsmål gik på, at mange parlamentsmedlemmer fra alle politiske partier – og jeg tror, der er relativ enstemmighed i Parlamentet – har bedt om et EU-direktiv om mediepluralisme og mediekoncentration.

(Formanden anmodede igen om ro i salen)

Det er et grundlæggende spørgsmål, der skal drøftes til bunds. De erindrer måske, at Kommissionen begyndte at arbejde på udkastet til et sådant direktiv i 1990'erne, og De husker måske også, at alle medlemsstater uden undtagelse dengang var imod et sådant direktiv, fordi man anså det for at ligge uden for EU's kompetence.

Nu er situationen måske en anden i dag, og der vil være et stort flertal af medlemsstater, som mener, at dette kan komme ind under EU's kompetencer. Naturligvis ville det være muligt at nå frem til en sådan meget generøs fortolkning af traktaten for at give EU mulighed for at behandle spørgsmålet. Men før vi overhovedet begynder at tænke på det, har Kommissionen brug for en solid opbakning fra hele Europa-Parlamentet. Og jeg vil gerne have, at Europa-Parlamentet klart identificerer, hvilke indre markedsproblemer det ønsker løst med et sådant direktiv.

De ved, at jeg personligt ikke er den type kommissær, der har problemer med lovgivning. Jeg har i de sidste fem år lovgivet, når det var nødvendigt. Men for at gøre det har vi brug for klar dokumentation for, hvilke spørgsmål vi ønsker at besvare. Vil de problemer, De alle tænker på i dag, kunne løses med lovgivning? Kan vi begrunde det i henhold til de eksisterende EU-kompetencer? Er der en klar grænseoverskridende dimension? Er der en klar indre markedsdimension, for vi skal huske på, at den lovgivning, vi allerede har lagt på bordet, helt igennem byggede på retsgrundlaget for det indre marked.

Alt dette skal afklares, før vi kan påbegynde en lovgivningsproces. Så jeg vil opfordre Parlamentet til at tage en seriøs drøftelse af dette, og jeg vil opfordre Parlamentet til at besvare spørgsmålet i en initiativbetænkning, som vedtages af et flertal af medlemmerne. Herefter vil Kommissionen gå videre.

I mellemtiden har Kommissionen gjort sit hjemmearbejde med udarbejdelsen af risikoindekatorer, der kan hjælpe os med at analysere hele dette problem i alle medlemsstaterne på et objektivt grundlag. Jeg tror, at det i den sidste ende er det, Parlamentet ønsker. Det er også, hvad den anden institution ønsker, for vi ønsker ikke, at vores grundlæggende friheder udnyttes politisk. Vi ønsker, at disse friheder er en ret, og vi ønsker, at disse friheder er en grundlæggende værdi og bliver behandlet som en sådan.

(Bifald)

Formanden. – Fru kommissær! Modtag venligst min undskyldning på Parlamentets vegne for støjen under Deres tale som svar på medlemmernes bemærkninger.

Martin Schulz (S&D). – *(DE)* Fru formand! Før jeg fremsætter mine personlige bemærkninger, vil jeg gerne indlede med en bemærkning til forretningsordenen. Jeg mener ikke, at noget medlem af Kommissionen eller Rådet eller endog Parlamentet selv burde forventes at tale til Parlamentet under de betingelser, fru Reding lige har oplevet. Det er simpelthen ikke acceptabelt!

(Bifald)

Jeg vil derfor anmode Præsidiets om at overveje, hvordan vi kan få bragt en ende på disse vanærende forhold, hvor der kan afholdes samtaler under afslutningen af forhandlinger og under taler, som f.eks. mellem næstformand Vidal-Quadras og hans tidligere kollega deroppe, som ikke er interesserede i noget som helst andet end deres bilaterale relationer. Jeg mener ikke, at det er acceptabelt. Jeg vil endnu engang anmode Præsidiets om at overveje sagen.

Jeg vil nu kommentere noget, hr. Weber sagde. Hr. Weber henvendte sig til mig personligt under forhandlingen om pressefrihed i Italien og omtalte det tyske socialdemokratiske partis (SPD) medieinteresser.

(Tumult)

Som medlem af Parlamentet, men også som medlem af mit partis ledelse, vil jeg gerne sige, at jeg har en vis sympati for hr. Weber. Enhver, der har mistet så mange stemmer som Den Kristelig-Sociale Union (CSU) i Bayern og mit parti har brug for at sikre, at han tiltrækker sig opmærksomhed.

(Tumult)

Jeg vil bare gerne fremhæve, at SPD's medieinteresser i deres nuværende form er et resultat af tilbageleveringen af de tyske medier, efter at de var blevet eksproprieret af nazisterne og af kommunisterne i DDR. Vi tyske socialdemokrater er stolte af vores medieinteresser!

Joseph Daul (PPE). – *(FR)* Fru formand! Jeg har bare et enkelt punkt mere, som vedrører hele Parlamentet. Da fru Niebler forlod Europa-Parlamentet tirsdag den 18. september kl. 23.00, blev hun brutalt overfaldet og slået ned. Hun fik stjålet sin telefon, sine penge, sine kreditkort og alle sine papirer. Hvad der er mere alvorligt er, at en belgisk restauratør kom hende til hjælp og ringede efter ambulance og politi. En halv time senere ankom ambulancen for at behandle fru Niebler. Udmærket. En halv time senere var politiet stadig ikke kommet. Vi venter på dem endnu. Jeg opfordrer derfor formanden til at gribe ind her, i Parlamentet, for det er nu det tredje overfald, hvor politiet har undladt at følge op. Man er ikke sikker her i byen...

(Bifald)

... og man er heller ikke sikker på, at myndighederne tager affære. Jeg opfordrer til, at Parlamentets formand gør en kraftig indsats for at opnå en reaktion på dette overfald.

(Bifald)

Formanden. – Som hr. Daul sagde, har der desværre været mange af den slags episoder, og jeg anser dem naturligvis for uacceptable.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i den anden mødeperiode i oktober.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Véronique Mathieu (PPE), skriftlig. – (FR) Det er særdeles vanskeligt for et medlem af Europa-Parlamentet at se på, at der peges fingre af et demokrati som Italien, således som det er meningen med denne forhandling. Pressefrihed er en grundlæggende frihed, der er fastsat i artikel 21 i den italienske forfatning. I Italien er der private og offentlige aviser, der afspejler alle politiske retninger.

Af respekt for de tusinder af mennesker, der undertrykkes og mangler ytringsfrihed i mange lande i verden, er det uanstændigt at beskrive det italienske styre som frihedsødelæggende. Endvidere er et af de mest grundlæggende træk ved en retsstat, at den giver enhver borger, der føler sig krænkede, adgang til domstolene. Den kendsgerning, at en premierminister, der er blevet bagvasket i nationale aviser, har valgt at gå til domstolene for at angribe sine nedrakkere, og ikke går parallelle veje, som er karakteristiske for udemokratiske regimer, beviser, at det italienske demokrati er sundt.

Endelig er det afgørende at understrege, at Europa-Parlamentet ikke må blive et kammer, der afgør nationale tvistemål, som ikke henhører under Fællesskabets kompetencer. Nationale debatter skal klares på nationalt plan.

Iosif Matula (PPE), skriftlig. – (RO) Ytringsfrihed er fastsat blandt de demokratiske kriterier, vi har opstillet som grundlag for EU. Hver medlemsstat skal påtage sig sit ansvar og overholde Københavnskriterierne, også på det politiske område. Jeg mener imidlertid, at EU-institutionerne ikke på nogen måde eller under nogen form må bruges som et forum til afgørelse af interne politiske uoverensstemmelser. Vi drøfter i dag spørgsmål, der vedrører en medlemsstats interne politik, så længe den har fungerende demokratiske institutioner. Personligt går jeg uforbeholdent ind for absolut pressefrihed. Samtidig giver denne frihed enhver redaktion et absolut ansvar for at give offentligheden korrekt information. Der er fremsat opfordringer i Parlamentet til strammere regler for koncentration af medieejerskab og -pluralisme på EU-niveau. Vi må imidlertid ikke glemme, at medlemsstaterne har luftet deres modstand imod et sådant direktiv, fordi det ikke hører ind under EU's jurisdiktion. Kommissionen har ikke desto mindre offentliggjort en liste over indikatorer for mediepluralisme baseret på en uafhængig undersøgelse. Jeg mener, det er vigtigt for os at tillægge disse kriterier større betydning og bruge dem som udgangspunkt for et fremtidigt direktiv på dette område. Det er også vigtigt, at vi prøver at finde løsninger i stedet for at fremsætte anklager.

Tiziano Motti (PPE), skriftlig. – (IT) At hævde, at der ikke er informationsfrihed i Italien er en instrumental og opportunistisk fornærmelse mod et af Vestens største demokratier. Informationsfrihed nægtes i de lande, hvor et diktatorisk styre forhindrer borgerne i at øge deres viden om daglige begivenheder ved at vælge, hvad de mener, er den mest autoritative kilde. Internettet i dag har den fordel i traditionelt demokratiske lande som Italien at fjerne enhver politisk, geografisk, økonomisk og social barriere for information. I visse lande er der imidlertid filtre på internettet, og mange websteder, som anses for at være regeringsfjendtlige, er forbudt. Der er borgerrettigheder som ytringsfrihed, ægteskabsfrihed og demonstrationsfrihed – som vi i Vesten ikke engang længere forstår betydningen af, fordi vi er vant til dem som forfatningssikrede rettigheder – end ikke i nærheden af at være umistelige, fordi de ganske enkelt ikke findes. Europa-Parlamentet skal være et sted for vækst, for debat og for udveksling af god praksis mellem medlemsstaterne. Det skal ikke reduceres til en privilegeret teaterscene, hvor en hvilken som helst lille provinsteaterforestilling kan få premiere gratis. Hvis debatten om pressefrihed i Europa skal afholdes i Europa-Parlamentet, så må det være sådan, men den bør være konstruktiv og værdig for den ansete institution, som vi er stolte over at være en del af.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), skriftlig. – (RO) "Pressefriheden er livsvigtig for et demokratisk samfund. Det er alle statsmagters opgave at agte, beskytte og respektere mangfoldigheden i alle former for journalistiske medier samt deres politiske, sociale og kulturelle opgaver." Sådan lyder artikel 1 i det europæiske charter om

pressefrihed. Hr. Berlusconi synes ikke blot at trodse en af de grundlæggende værdier for et demokratisk samfund, men også at udnytte den indflydelse, han har, til at manipulere den offentlige mening. I Italien såvel som i andre lande ejes en stor del af aviserne af enkeltpersoner, som kontrolleres af visse politikere, der fastlægger en ledelsespolitik for dem, som de ikke kan fravige. I andre lande bruger regeringen skatteydernes penge til at finansiere aviser, der bruges til dens egen fordel. I EU, som forsvarer demokrati og fremmer demokratiske værdier over hele verden, må vi ikke tillade begrænsninger i pressefriheden. Derfor opfordrer jeg Kommissionen til i den nærmeste fremtid at foreslå et direktiv om pressefrihed, der især har til formål at begrænse politisk indblanding i massemedierne og forhindre, at der oprettes monopoler på dette område.

FORSÆDE: Diana WALLIS

Næstformand

6. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

7. Afstemningstid

Formanden. – Vi går nu over til afstemning.

(Resultater og andre oplysninger vedrørende afstemningen: se protokollen)

7.1. Anvendelse af EU's Solidaritetsfond: Italien, jordskælv i Abruzzerne (A7-0021/2009, Reimer Böge) (afstemning)

7.2. Jurisdiktion i straffesager (A7-0011/2009, Renate Weber) (afstemning)

– Før afstemningen:

Renate Weber (ALDE). – (EN) Fru formand! I ændringsforslag 6 vedrørende betragtning 18 vil der blive tilføjet følgende til slutningen af sætningen: "medmindre det er strengt nødvendigt for at forebygge og bilægge jurisdiktionskonflikter ved anvendelsen af denne rammeafgørelse".

(Det mundtlige ændringsforslag blev godtaget)

7.3. Udnævnelser til det særlige udvalg om den finansielle, økonomiske og sociale krise (afstemning)

7.4. G20-topmødet i Pittsburgh (24.-25. september) (afstemning)

– Før afstemningen om ændringsforslag 13:

Sven Giegold (Verts/ALE). – (EN) Fru formand! Vi vil gerne fremsætte følgende mundtlige ændringsforslag til ændringsforslag 13: "henstiller til udvikling af regnskabsstandarde på enkeltlandsbasis, som giver investorer, aktører og skattemyndigheder et udtømmende billede af de enkelte moderselskaber i en koncern, således at det bliver lettere at få et mere effektivt og gennemsigtigt overblik over beslutninger baseret på skattetænkning".

(Det mundtlige ændringsforslag blev godkendt. Ændringsforslag 13 blev herefter forkastet)

7.5. Følgerne af den internationale økonomiske og finansielle krise for udviklingslande og udviklingssamarbejde (afstemning)

Formanden. – Afstemningstiden er afsluttet.

8. Stemmeforklaringer

– Mundtlige stemmeforklaringer:

– Betænkning: Renate Weber (A7-0011/2009)

Jan Březina (PPE). – (CS) Fru formand! Den Tjekkiske Republik var blandt initiativtagerne til at fremlægge udkast til Rådets rammeafgørelse om jurisdiktion i straffesager, og det viser, at Den Tjekkiske Republik tillægger retligt samarbejde stor betydning. På baggrund af spørgsmålets følsomhed er det dog nødvendigt at sikre, at dette samarbejde fungerer inden for rammerne af den myndighed, EU har i kraft af oprettelsestraktaten. Det er det, som sker i denne sag. Svagheden er på den anden side den relativt udtalte generelle karakter, idet der f.eks. mangler frister for svar fra en myndighed og kriterier til at afgøre, hvilken retlig myndighed der er mest egnet til at behandle straffesager. En anden dråbe malurt i bægeret er den dårlige integration med Eurojust, der burde have været centrum for opmærksomheden. Eurojust har som organ for EU-samarbejde i retlige anliggender et langt større potentiale end den rolle, det har i henhold til udkastet til rammeafgørelse, hvor der end ikke er fastsat et krav om at informere Eurojust, når en enkelt medlemsstat foretager strafferetlig forfølgelse af grænseoverskridende forbrydelser.

Philip Claeys (NI). – (NL) Fru formand! Jeg stemte imod denne betænkning, men ikke fordi jeg er imod informationsudveksling mellem nationale myndigheder i forbindelse med straffesager. Det er en god idé at finde ud af, om der foregår parallel strafferetlig forfølgelse for samme forhold i andre medlemsstater.

Det, jeg imidlertid er stærk modstander af, er den føderalistiske tone i forskellige ændringsforslag. Tag f.eks. ændringsforslag 3, hvor den enkelte medlemsstat eksplicit får fratrækket retten til at beslutte, hvilke myndigheder der har kompetence til at handle. Jeg er på ingen måde modstander af Eurojust, men det må ikke blive til en "superinstitution".

– Fælles beslutningsforslag: G20-topmødet i Pittsburgh (24.-25. september) (RC-B7-0082/2009)

Zigmantas Balčytis (S&D). – (EN) Fru formand! Jeg stemte for beslutningsforslaget. Det glæder mig, at EU og de mest magtfulde lande ikke undervurderer situationens alvor for os alle og ikke søger en tilgang efter princippet om "samme størrelse til alle". Krisen er forårsaget af en række komplekse og indbyrdes forbundne faktorer, og der bliver ingen nem løsning på den.

Den globale finanskrisen gav os også en god lejlighed til at genoverveje vores prioriteringer og aktioner, især med hensyn til en langsigtet forvaltning af en bæredygtig økonomisk genopretning. Vi har forpligtelser over for vores borgere, der forventer, at vi får vores økonomier i gang igen med fuld styrke for at sikre, at kapitalmarkederne og långivningen fungerer ordentligt, for at bekæmpe arbejdsløsheden og skabe job og for at beskytte mennesker, især de fattigste og mest sårbare. Det bliver ikke let, men jeg mener, at vi bevæger os i den rigtige retning.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Fru formand! Vi foreslår helt alvorligt at forværre den. Årsagen til finanskrisen var overdreven statslig intervention. For det første fordi rentesatserne bevidst blev holdt for lave for længe, hvilket var en politisk snarere end en markeds-mæssig beslutning – som alle centralbanker var medskyldige i – og for det andet fordi lovgiverne så sent som sidste år tilskyndede långiverne til at stille flere billige lån til rådighed.

Så G20-landenes stats- og regeringsledere mødes og siger: "Hvad er løsningen? Mere statslig intervention." Jeg går ud fra, at hvis man kun har en hammer, begynder alting at se ud som søm, som Mark Twain engang bemærkede. Men sandheden er, at alle de foranstaltninger, de har truffet, i bedste fald har været nytteløse og i værste fald aktivt har forværret vores situation. Det gælder både redningsaktioner, nationaliseringer, påstanden om at være ude efter de forskellige former for skattely (hvormed de faktisk mener lande med mere konkurrencedygtige skatteprocenter end deres egne) og den massive udvidelse af statslig jurisdiktion under påskud af "beredskab". Og nu ønsker vi at reformere hele det finansielle system. Jeg vil slutte af med at citere min afdøde landsmand Justice Asprey: "Reform? Er situationen ikke slem nok i forvejen?"

Lena Ek (ALDE). – (EN) Fru formand! Jeg har to bemærkninger til den seneste afstemning om G20-topmødet i Pittsburgh. Jeg beklager, og jeg synes det er sørgeligt, at denne beslutning og også materialet fra G20-topmødet indeholder så lidt om løsningen af klimakrisen. Tobin-skatten nævnes også, og jeg synes, den kunne være en ny måde, hvorpå vi både kunne finansiere udviklingsbistand og hjælpe udviklingslandene i klimaspørgsmål.

Når jeg ikke stemte ja til ændringsforslagene, skyldes det, at de var formuleret på en meget gammeldags måde, som om vi drøftede Tobin-skatten for 20 år siden. Den moderne måde at diskutere, om dette er en ny finansieringskilde for FN, sigter mod noget andet, og jeg håber at vende tilbage til det i Parlamentet senere.

– Forslag til beslutning: Følgerne af den internationale økonomiske og finansielle krise for udviklingslande og udviklingssamarbejde (B7-0078/2009)

Zigmantas Balčytis (S&D). – (EN) Fru formand! Jeg støttede denne beslutning, fordi jeg mener, at det er på tide, at alle aktører påtager sig deres ansvar og opfylder deres forpligtelser over for udviklingslandene. Ganske vist har den internationale økonomiske og finansielle krise ramt selv de mest udviklede økonomier hårdt, men vi må ikke glemme, at den har ramt de fattigste lande endnu hårdere. Vi skal huske på, at udviklingslandene ikke forårsagede krisen, men det er nu dem, der bærer en tung byrde.

Der er nu alvorlig fare for gennemførelsen af millenniummålene. Jeg ser meget positivt på G20-landenes erkendelse af, at de skal påtage sig et kollektivt ansvar, og jeg forventer at se disse løfter omsat til en reel indsats.

Krisztina Morvai (NI). – (EN) Fru formand! Jeg støttede denne betænkning, fordi jeg mener, at der er behov for et nyt paradigme i verden – et nyt paradigme, hvor vi skifter fra en fuldstændig penge- og profitcentreret beslutningstagning til en menneske- og fællesskabscentreret beslutningstagning og fra en konkurrencens logik til en retfærdigheds logik.

Jeg opfatter i det mindste denne betænkning som et frø. Jeg siger ikke, at den fuldt ud støtter det nye paradigme, men den indeholder i det mindste frøene til et nyt paradigme, især i pkt. 5, hvori det hedder: ”mener, at der er et akut behov for en radikal politikreform for at klare de systemiske årsager til fødevare- og finanskrisen, hvorunder der opstilles nye demokratiske, gennemsigtige regler for international handel samt det internationale finansieringssystem”.

Jeg tror og håber virkelig, at vi tager dette meget alvorligt. Der er grundlæggende årsager til krisen, og det er virkelig nødvendigt, at vi ser systematisk og radikalt på disse årsager. Vi har brug for et radikalt nyt paradigme.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Fru formand! Jeg stemte for beslutningen. Den internationale finansielle og økonomiske krise har virkelig påvirket alle lande, men den har haft en særlig ødelæggende virkning for de fattigste. Krisen har påvirket alle deres finansieringskilder negativt, og de er ude af stand til at opretholde det, de har opnået uden udenlandsk bistand.

Krisen har truet de millenniummål, der er fastsat for 2015. Derfor støtter jeg planen om at fremskynde betalingen af 8,8 mia. EUR i udviklingsstøtte, budgetstøtte og øjeblikkelige foranstaltninger til landbrugsfinansiering samt forslaget om at bevilge 500 mio. EUR til sociale udgifter. Jeg støttede ikke artiklerne i beslutningen om Tobin-skatten.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Fru formand! Jeg stemte for beslutningen og også for ændringsforslagene om at medtage Tobin-skatten.

Det gjorde jeg for at være konsekvent, for da jeg tilbage i 2002 var medlem af det baskiske parlament, vedtog det en beslutning om, at vi anså det for nødvendigt at gøre noget ved de internationale kapitalbevægelser i overensstemmelse med deres sociale og økonomiske indvirkning i hele verden, at vi burde indføre kriterier og mekanismer for at sikre overvågning og bidrage til menneskelig udvikling for at overvinde uligheder mellem befolkninger og sociale sektorer og sikre miljømæssig balance, og at vi havde en forpligtelse til at indføre mekanismer til begrænsning af spekulative bevægelser.

På samme måde mente vi, at vi havde en forpligtelse til at bidrage til at udarbejde forslag til sikring af demokratisk kontrol med internationale kapitalbevægelser og de sociale følger heraf. Vi fastlagde og godkendte også behovet for hurtigt at indføre den såkaldte Tobin-skat, som er en afgift på internationale finanstransaktioner, der øremærkes til udviklingsbistand, samt at indføre demokratiske mekanismer til at regulere det internationale system.

Der er nu gået flere år, siden det baskiske parlament vedtog den beslutning, og det glæder mig, at Europa-Parlamentet har vedtaget en beslutning, der går i samme retning.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Fru formand! Må jeg rose Dem for den behændige, dygtige og følsomme måde, hvorpå De har udøvet formandshvervet.

I 50 år har EU's handels- og landbrugspolitikker forårsaget fattigdom i den tredje verden, som kunne være forhindret. Vi har samtidig udelukket produktionen fra lande, hvor landbrugseksport ofte er hovedindtægtskilden, og som salt i såret har vi eksporteret vores egne overskud – dumpet dem ineffektivt – til deres markeder. Så har vi prøvet at dulme vores samvittighed gennem massive bistandsprogrammer, der

ikke har forbedret vilkårene for de pågældende lande, men tværtimod har forsinket den demokratiske udvikling over store dele af verden ved at ophæve forholdet mellem repræsentation og beskatning.

Her er en ting, som vi kan gøre i morgen, og som ville have en omgående, gunstig og transformativ virkning i de lande, vi taler om. Vi kan ophæve den fælles landbrugspolitik. Det bedste er, at det ikke ville koste os en rød øre. Tværtimod ville vores landmænd klare sig bedre, vores landdistrikter ville blive bedre beskyttet, vores skatter ville falde, og fødevarepriserne ville falde, hvilket ville give lavere inflation og forbedre situationen for verdensøkonomien generelt.

Og i tilfælde af, at nogen skulle tro, jeg havde glemt det, så er jeg ikke blevet blød og mener stadig, at vi har brug for en folkeafstemning om Lissabontraktaten. *Pactio Olisipiensis censenda est*.

Philip Claey's (NI), – (NL) Fru formand! Parlamentets hykleri og inkonsekvens forbløffer mig til stadighed. På den ene side hedder det med rette i beslutningen, at det er alvorligt, at de bedste og kvikkeste hoveder forlader udviklingslandene, og at denne hjerneflugt er skadelig for deres økonomi. På den anden side er der støtte fra hele det politiske spektrum i Parlamentet til det blå EU-kort og til EU-modtagelsescentre for lovlig migration i Afrika, lige præcis det, der forårsager og vedligeholder hjerneflugten. Når alt kommer til alt, viser erfaringerne, at "cirkulærmigranter" forbliver i Europa. Men der er talløse andre grunde til, at jeg stemte imod denne beslutning, som f.eks. ønsket heri om stadig mere EU-udviklingsbistand. Hvis EU overhovedet skal spille en rolle i udviklingssamarbejdet, bør det være som koordinator mellem medlemsstaterne og ikke som donor.

Edward Scicluna (S&D), – (MT) Fru formand! Meget af det arbejde, Parlamentet og regeringerne udfører på dette område, sker i form af "brandslukning". Forebyggelsesbestræbelserne sker på baggrund af klimaforandringerne. Vi har imidlertid også brug for at arbejde på underudvikling som en form for forebyggelse. Mange af de indvandringsproblemer, vi står over for, er ikke politiske, men økonomiske, især i Middelhavsområdet, og derfor skal vi sørge for bistand for at hindre dette problem i at vokse.

– *Skriftlige stemmeforklaringer:*

– **Betænkning: Reimer Böge (A7-0021/2009)**

Elena Oana Antonescu (PPE), *skriftlig*, – (RO) Jeg stemte af humanitære årsager for Italiens anmodning om bistand til at få adgang til EU's Solidaritetsfond til genopbygning af regionen Abruzzo, der blev udsat for omfattende ødelæggelser ved jordskælvet i april 2009, af hensyn til et land i vanskeligheder. Jeg vil minde om, at vi har dette instrument på EU-niveau, fordi det har til formål at tackle naturkatastrofer og vise solidaritet med regioner, der rammes af en katastrofe, og jeg ønsker at gøre opmærksom på behovet for hurtigere procedurer til at stille de nødvendige midler til rådighed for de ramte stater.

Louis Bontes, Barry Madlener og Laurence J.A.J. Stassen (NI), *skriftlig*, – (NL) Det nederlandske frihedsparti (PVV) går ind for nødhjælp, men det er de enkelte medlemsstater og ikke EU, der skal yde denne hjælp.

David Casa (PPE), *skriftlig*, – (EN) I april 2009 skete der et jordskælv i Italien, som forårsagede yderst omfattende ødelæggelser. Derfor foreslog Kommissionen, at ESF blev bragt i anvendelse til fordel for Italien. De begivenheder, der fandt sted i Italien, var virkelig tragiske. Jeg er derfor enig i, at anvendelsen af ESF er berettiget, og har stemt for.

Edite Estrela (S&D), *skriftlig*, – (PT) Jeg stemte for Böge-betænkningen om anvendelse af Den Europæiske Unions Solidaritetsfond til fordel for Italien, fordi jeg mener, at EU skal reagere så hurtigt som muligt på landets anmodning om hjælp for at begrænse de tragiske følger af jordskælvet, der ramte den italienske region Abruzzo i april 2009 og kostede 300 mennesker livet og forårsagede yderst omfattende ødelæggelser.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*, – (PT) Som jeg har haft lejlighed til at sige før, mener jeg, at solidaritet mellem medlemsstaterne og især EU-støtte til lande, der har været ofre for katastrofer, er et klart tegn på, at EU ikke længere kun er et frihandelsområde. Ved at indføre særlige støtteinstrumenter såsom EU's Solidaritetsfond viser EU, at det kan opretholde enhed i modgang, i situationer, som er særlig krævende menneskeligt og materielt. Jeg ser derfor positivt på og vil gerne endnu engang udtrykke min støtte til anvendelsen af EU's Solidaritetsfond i denne situation til at bistå ofre for det jordskælv, der ramte den italienske region Abruzzo i april 2009.

Jeg vil gerne gentage mit ønske om, at EU's Solidaritetsfond ikke bruges for ofte – sådan at forstå, at Europa ikke kommer ud for mange alvorlige nødsituationer – men også mit ønske om, at fondens struktur og

tilgængelighed gradvis forbedres og ofte vurderes, så fonden hurtigt og ubureaukratisk kan opfylde alle potentielle reelle behov.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Betænkningen godkender EU's Solidaritetsfond til fordel for Italien efter jordskælvet i april, der kostede 300 mennesker livet og forårsagede yderst omfattende ødelæggelser. De samlede direkte skader som følge af jordskælvet anslås til over 10 mio. EUR og er ifølge fondens interventionskriterier blevet klassificeret som en "større naturkatastrofe" og falder derfor ind under retsgrundlagets hovedanvendelsesområde.

Kommissionen foreslår derfor at anvende EU's Solidaritetsfond med et beløb på 493 771 159 EUR. Lad os ikke glemme, at den foreslåede revision af forordningerne om denne fond, som Kommissionen fremlagde, og Parlamentet forkastede i maj 2006, stadig er til behandling i Rådet.

Som vi ser det, er det vigtigt bl.a. at sikre, at der fortsat kan ydes støtte ved regionale katastrofer, eller endda bevare muligheden for at anerkende de særlige forhold ved naturkatastrofer i Middelhavsområdet og tilpasse fonden med hensyn til reaktionstider og støtteberettigede aktioner til de specifikke behov i forbindelse med naturkatastrofer som tørke og brande.

Marian-Jean Marinescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte i dag for Bøge-betænkningen om anvendelse af Solidaritetsfonden til fordel for Italien. Jeg er glad for, at betænkningen var sat på dagsordenen til trods for vanskelighederne. Parlamentets administrative organ må fremover tage højde for situationer som den, vi har i dag. Tekniske årsager må ikke bruges til at udsætte afstemningen om betænkninger, der har alvorlige følger for europæiske borgere. Kommissionen må revidere procedurerne for anvendelse af Solidaritetsfonden med henblik på at fremskynde udbetalingen af bevillinger. Der må indføres en ordning med forskudsbetalinger på grundlag af en omgående indledende vurdering af de direkte tab. Den endelige betaling må så foretages på grundlag af de endelige beregninger af de direkte tab og ved dokumentation af de forebyggende foranstaltninger, der er truffet som følge af katastrofen.

David Martin (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg stemte for vedtagelsen af ændringsforslag 7. Det glæder mig, at der i en fart er truffet foranstaltninger til at afholde afstemningen, og jeg håber, at de midler, Italien har søgt om, stilles til rådighed snarest muligt for at sikre en hurtig og effektiv bistand.

Barbara Matera (PPE), skriftlig. – (IT) Jeg vil gerne lykønske Parlamentet, fordi det på min anmodning i går blokerede afstemningen om mobilisering af Solidaritetsfonden i forbindelse med jordskælvet i Abruzzo, der indtraf i april og afstedkom omfattende menneskelige og materielle tab. Der var faktisk ingen grund til at udskyde en afstemning, som har så stor indvirkning på hverdagen for europæiske borgere i nød, ikke en gang i to uger.

Kommissionen gennemførte en foreløbig undersøgelse på ingen tid og ydede præcis det beløb til Italien, som man havde bedt om, nemlig 493 771 159 EUR. Dette kan meget vel være det største beløb, der hidtil er udbetalt via denne fond. Med denne afstemning viser Parlamentet således sin fulde solidaritet og opbakning til de ramte mennesker. Normalt tager det i gennemsnit omkring 18 måneder at mobilisere denne fond. Denne gang er vi meget hurtigt nået frem til høringsfasen her i Parlamentet i betragtning af, at jordskælvet indtraf for kun fem måneder siden. Derfor håber jeg virkelig, at Kommissionen og Rådet vil gøre tidsrammerne for resten af proceduren så korte som muligt og vil sikre, at Italien kan få adgang til midlerne inden årets udgang.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), skriftlig. – (EN) Virkningerne af jordskælvet i Abruzzo var ødelæggende og tragiske, og den finansiering, vi har godkendt i dag, kan naturligvis ikke kompensere for det forfærdelige tab af menneskeliv eller den fysiske ødelæggelse af lokalsamfundene, som denne naturkatastrofe har forårsaget. Men finansieringen fra EU's Solidaritetsfond vil gøre en reel forskel for regionen og genopbygningen på lang sigt, og det, at denne fond findes og fungerer effektivt, er et tegn på solidariteten mellem EU's medlemsstater. Programmer og mekanismer til gennemførelse af praktiske foranstaltninger gør os stærkere som Union og bedre i stand til at klare kriser, hvad enten der er tale om økonomiske kriser eller naturkatastrofer. Vi bør fortsat støtte disse praktiske foranstaltninger for at yde bistand til medlemsstaterne i situationer, hvor der virkelig er behov for det. Politikken giver os mulighed for at påvirke og styre begivenheder, men når der er tale om begivenheder – som naturkatastrofer – der rækker ud over det politiske område, kan vi udvikle disse vigtige mekanismer for at sætte os i stand til at klare kriserne.

Rafał Kazimierz Trzaskowski (PPE), skriftlig. – (PL) I lyset af en tragedie, hvor mennesker har mistet deres kære og i mange tilfælde alle deres ejendele, og hvor en smuk by med historiske rødder er blevet ødelagt, er det kun udtryk for anstændighed at støtte et sådant forslag. EU's Solidaritetsfond er et eksempel på en effektiv,

fælles EU-indsats i en situation, hvor en af medlemsstaterne er blevet ramt af en sådan tragedie. EU's Solidaritetsfond giver mulighed for at yde hurtig nødhjælp og sender uden tvivl et positivt signal til landets borgere.

Derek Vaughan (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg glæder mig over, at vi har vedtaget at frigive finansiering til ofrene for jordskælvet i Abruzzo. Vores reaktion på naturkatastrofer som de ødelæggelser, vi så i Italien, skal gå videre end det rent politiske område. At handle for at hjælpe ofrene for denne katastrofe med at genopbygge deres tilværelse, hjem og fremtid er helt sikkert noget, som alle medlemmer af Parlamentet med en smule medmenneskelighed vil være med til.

EU's Solidaritetsfond giver os mulighed for at handle som et fællesskab for at lindre elendighed og lidelser. Siden fonden blev oprettet, har den været brugt til at hjælpe mennesker i mere end halvdelen af EU's medlemsstater og ved over 20 katastrofer, lige fra oversvømmelser til skovbrande, tørke og vulkanudbrud. Jeg bemærker også, at befolkningen i Wales har været blandt dem, der har modtaget finansiering efter de forfærdelige oversvømmelser i 2007.

Men vi er nødt til at se nærmere på fondens indtægter, og der er gode argumenter for at give fonden tilladelse til at få sine egne ressourcer, så andre projekter ikke påvirkes, når fonden mobiliseres.

Jeg håber, at disse midler på en eller anden måde kan bruges til genopbygning af ikke bare bygninger, men også de lokalsamfund, der blev ødelagt.

– Betænkning: Renate Weber (A7-0011/2009)

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) Forbedring af det retlige samarbejde i straffesager mellem myndigheder med parallelle kompetencer er en særdeles vigtig foranstaltning. Hvis de handlinger, der har medført, at en lovovertrædelse hører under to eller flere medlemsstaters jurisdiktion, skal straffesagen føres under den mest hensigtsmæssige jurisdiktion, eftersom det er vigtigt at skabe en fælles, ensartet ramme for valg af denne jurisdiktion på en objektiv og gennemsigtig måde. Den manglende anvendelse af *ne bis in idem*-princippet, der er indskrevet i Schengenkonventionen, betyder, at grundlæggende rettigheder overtrædes, og strider mod EU's målsætning om at skabe et fælles område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. I betænkningen, som jeg stemte for, understøtter man garantien for, at dette princip respekteres i hele det europæiske retlige område og ikke blot som led i nationale sager. Derfor glæder jeg mig over vedtagelsen af denne betænkning på gårsdagens møde.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jeg stemte for denne betænkning, eftersom jurisdiktionskonflikter skal løses så effektivt som muligt, idet man tilstræber at nå til enighed. Vi bør glæde os over, at *ne bis in idem*-princippet er sikret inden for de enkelte landes domstole. Det er beklageligt, at betænkningen ikke indeholder metoder til løsning af kompetencekonflikter gennem fastsættelse af, hvilken stat der skal udøve jurisdiktionen. Eurojusts rolle defineres heller ikke klart. Men denne betænkning kan anspore til at gennemføre flere vigtige beslutninger inden for borgerlige frihedsrettigheder, retsvæsen og indre anliggender.

David Casa (PPE), skriftlig. – (EN) I en yderligere globaliseret verden og i en situation, hvor vi har 27 medlemsstater i EU, er der mange muligheder for visse jurisdiktionskonflikter, og dette kan skabe problemer. Derfor har jeg stemt for.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Jeg mener, at det er vigtigt at gøre straffesagerne mere effektive, samtidig med at retsvæsenet skal forvaltes korrekt. Denne rammebeslutning vil bidrage til forebyggelse og løsning af jurisdiktionskonflikter, sikre, at sager anlægges ved den mest hensigtsmæssige jurisdiktion og gøre valget af jurisdiktion i straffesager mere gennemsigtigt og objektivt i situationer, hvor begivenhederne vedrører jurisdiktioner i mere end én medlemsstat.

Jeg håber, at vi på denne måde kan undgå sideløbende og unødvendige straffesager, men uden at det fører til øget bureaukrati ved behandling af sager, hvor der er hurtig adgang til mere hensigtsmæssige muligheder. I sager, hvor medlemsstaterne allerede har indført mere fleksible instrumenter eller aftaler, skal disse f.eks. anvendes i første række. Når der findes situationer, hvor de samme personer kan være omfattet af parallelle straffesager vedrørende de samme begivenheder i forskellige medlemsstater, kan det føre til overtrædelser af *ne bis in idem*-princippet, som skal anvendes effektivt i hele det europæiske retlige område. Jeg støtter ligeledes, at Eurojust i højere grad inddrages allerede fra sagens start.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson og Marita Ulvskog (S&D), skriftlig. – (SV) Vi svenske socialdemokrater valgte at stemme hverken for eller imod, da vi mener, at det er medlemsstaterne selv, der

skal beslutte, hvilke myndigheder der skal anses for kompetente ved høringsprocedurer. Vi mener også, at inddragelsen af Eurojust bør være noget supplerende og sekundært i forhold til medlemsstaterne, og at agenturets mandat ikke på nogen måde bør udvides gennem denne beslutning.

Mange ting i Parlamentets betænkning forbedrer imidlertid forslaget til rammeafgørelse. Det er vigtigt, ikke bare for de nationale myndigheder, men også, og især, for dem, der mistænkes eller anklages for en forbrydelse, at der findes klare frister, proceduregarantier og andre beskyttelsesmekanismer.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) En koordineret indsats fra medlemsstaternes side for forebyggelse og bilæggelse af konflikter om udøvelse af jurisdiktion i straffesager er vigtigt for en mere effektiv retspleje i sager af denne art. Derfor er det også ønskeligt at samle straffesager, der vedrører forskellige jurisdiktioner, i en enkelt medlemsstat i henhold til objektive kriterier og af hensyn til den nødvendige gennemsigtighed, ikke bare for at forhindre spild af tid og ressourcer, men også på grund af omkostningerne, og fordi det er vigtigt af hensyn til at opnå mere konsekvente og effektive sager.

Direkte kontakt – som også er så kortvarig som muligt – mellem de kompetente nationale myndigheder er derfor vigtig med henblik på at fastslå den kompetente jurisdiktion og den pågældende overdragelse af sager. I den forbindelse er det vigtigt at huske på den anklagedes rettigheder gennem hele straffesagen, eftersom et af EU's grundprincipper er at tilbyde sine borgere et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed uden indre grænser.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi stemte imod denne betænkning på grund af den styrkelse af Eurojusts rolle, som man søger at opnå. Set fra et juridisk synspunkt betyder Rådets forslag til rammeafgørelse en bedre overholdelse af lovgivningen i forbindelse med de beslutninger, der træffes, især fordi det klart sikrer overholdelsen af ne bis i idem-princippet om, at en person ikke kan dømmes to gange i den samme straffesag. Selv om ordføreren har erkendt dette forhold, betyder de fremsatte ændringsforslag en styrkelse af Eurojusts rolle på områder, der hører under medlemsstaternes enekompetence. Derved og ligeledes i kraft af dets forventede deltagelse i sagerne ophøjes Eurojust til en højere myndighed end medlemsstaterne, fordi de fratages deres mulighed for at nå til enighed om, hvem der har myndigheden over sagerne.

Vi mener ikke, at det er acceptabelt, at begrundelsen for alt dette er "spild af tid og ressourcer". Overførslen af medlemsstaternes jurisdiktion til EU vedrørende retsvæsenet og andre områder svækker deres suverænitæt og er ikke i befolkningens interesse for så vidt angår forsvaret for dennes rettigheder, friheder og garantier. Efter vores mening er dette et eksempel på netop noget sådant.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Ne bis i idem-princippet – om at den samme person ikke kan stilles for retten to gange for den samme forbrydelse – er et grundlæggende retsprincip inden for et demokrati. Jeg er selv offer for overtrædelse af dette princip i Frankrig, da jeg stadig retsforfølges af staten i en sag, hvor jeg er blevet fuldstændig frikendt ved Kassationsdomstolen.

Dette skyldes især magtmisbrug fra fru Wallis' side, som var ordfører i sagen om min immunitet, og som har tilladt brugen af alle mulige tricks for at fratage mig den beskyttelse, jeg har ret til, hvis de retlige og moralske regler samt retspraksis her i Parlamentet skulle følges.

Men fru Webers betænkning har ikke til formål at forhindre disse ne bis i idem-sager. Til dette findes der en europæisk konvention fra 2000, som tilsyneladende fungerer til juristernes tilfredshed og i henhold til retsstatsprincippet.

Nej, Weber-betænkningen har grundlæggende til formål at give Eurojust, som mange gerne ser omdannet til en europæisk offentlig anklagemyndighed, beføjelser til at kontrollere og træffe beslutninger om nationale jurisdiktioner. Derfor stemte vi imod.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jeg stemte for Weber-betænkningen om forebyggelse og bilæggelse af konflikter om udøvelse af jurisdiktion i straffesager. Alvorlige kriminelle aktiviteter bliver stadig mere grænseoverskridende, og EU har en vigtig rolle at spille i bekæmpelsen af sådanne aktiviteter. Mere entydige procedurer for udveksling af oplysninger i straffesager vil styrke samarbejdet mellem medlemsstaterne og forbedre de enkelte landes muligheder for at bekæmpe kriminalitet. Der skal altid tages hensyn til de grundlæggende rettigheder, og efter min mening udgør Weber-betænkningen en forbedring i forhold til den foreslåede rammeafgørelse.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Jeg besluttede at stemme hverken for eller imod ved den endelige afstemning. Selv om afstemningen under ét omfattede nogle gode ændringsforslag om menneskerettigheder (f.eks. ændringsforslag 6 og 15), er der også ændringsforslag, der flytter medlemsstaternes

kompetencer til Eurojust (f.eks. ændringsforslag 3, 9, 16, 17 og 18). Jeg mener, at disse bør forblive hos medlemsstaterne.

Formandskonferencens forslag: Udnævnelser til Det Særlige Udvalg om den Finansielle, Økonomiske og Sociale Krise

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Oprettelsen af Det Særlige Udvalg om den Finansielle, Økonomiske og Sociale Krise kan vise sig at være af central betydning for EU's fremtid. Medlemmernes erfaring er vigtig for gennemførelsen af de opgaver og forslag, som Det Særlige Udvalg vil fremsætte. Jeg mener, at medlemslisten omfatter medlemmer af Parlamentet, der er respekterede og har stor erfaring med de forskellige områder, der påvirkes af den nuværende krise. Derfor vil de også kunne bidrage til at drøfte og foreslå relevante foranstaltninger, der kan rette op på de fejl i det finansielle system, der førte til den nuværende situation, og dermed yde et vigtigt bidrag til forberedelserne til vedtagelsen af velfunderet og bedre lovgivning i fremtiden.

Jeg mener ligeledes, at udvalget vil skulle sidde længere end de planlagte 12 måneder, og at dets sammensætning kan ændres for at give mulighed for at føre tilsyn med og vurdere de foranstaltninger, der vil blive vedtaget i forbindelse med den nuværende krise.

– Fælles beslutningsforslag: G20-topmødet i Pittsburgh (24.-25. september) (RC-B7-0082/2009)

Regina Bastos (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jeg er glad for de aftaler, der blev indgået på G20-topmødet i Pittsburgh. Jeg er sikker på, at de er et skridt i den rigtige retning. De umiddelbare prioriteringer skal være at sikre en stabil og vedvarende vækst i realøkonomien, sikre, at låne- og kapitalmarkederne fungerer korrekt, støtte og fremme beskæftigelsen samt beskytte befolkningen mod krisens negative virkninger, idet man er særlig opmærksom på de fattigste og mest sårbare.

Den hurtige vækst i den offentlige gældsætning og budgetunderskuddene er bekymrende. Betydningen af at indføre offentlige finanser, der er bæredygtige på lang sigt, skal styrkes for at undgå at overbelaste de kommende generationer. Ikke desto mindre beklager jeg den manglende vurdering af de væsentlige fejl i regulering og tilsyn, der førte til finanskrisen. Det bør prioriteres højt at forstå, hvad der skete på det niveau, og dermed undgå en gentagelse af fortidens fejl.

Dominique Baudis (PPE), *skriftlig*. – (FR) Verden står over for et skisma, der bliver vanskeligt at løse. På den ene side kræver den økonomiske krise og dens sociale konsekvenser hasteforanstaltninger for at genoprette en jobskabende vækst. Det var dagsordenen for G20 i Pittsburgh. På den anden side – og dette bliver udfordringen på Københavnkonferencen – haster det lige så meget med at bekæmpe klimaændringer ved at nedsætte energiforbruget. Med andre ord skal vi genstarte maskinen og sørge for, at den forurener mindre. Desuden kan løsningen af det ene spørgsmål ikke vente, til det andet er løst. De haster begge to. Det haster med at relancere den økonomiske aktivitet, og det haster med at begrænse konsekvenserne af den økonomiske aktivitet. På G20 i går og på konferencen om klimaændringer i morgen skal EU betræde den smalle sti mellem to lige frygtindgydende trusler. De europæiske institutioner skal oprettes så hurtigt som muligt i henhold til Lissabontraktaten, som EU's 27 lande har vedtaget. Ved at "trække tiden ud" for at udskyde dette øjeblik har den tjekkiske præsident hr. Klaus et stort ansvar over for EU's 500 mio. borgere.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *skriftlig*. – (LT) EU har behov for strammere tilsyn med finansmarkederne, som en enkelt institution bliver ansvarlig for (G20). Det er vigtigt at garantere den langsigtede finanspolitiske stabilitet, så de kommende generationer ikke får en for stor byrde, og at skabe flere arbejdspladser og beskytte befolkningen mod krisens virkninger. Det er navnlig vigtigt at prioritere jobskabelse, sikre væksten inden for en stor og stabil realøkonomisk sektor, at sikre kapitalmarkeder og låneaktiviteter ordentligt, at bevare og stimulere beskæftigelsen og at beskytte befolkningen mod krisens negative følger ved at være særlig opmærksomme på de fattigste og hårdest ramte. I dag skal vi styrke den sociale dialog på alle niveauer ved at forsøge at undgå lønnedskæringer og sikre, at lønningerne stiger proportionalt med produktivitetstilvæksten. Skabelsen af nye arbejdspladser skal betragtes som det vigtigste mål.

Pascal Canfin (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) V/ALE-Gruppen stemte for beslutningsforslaget om G20 af flere grunde, heriblandt: Ved at henvise til behovet for at udvikle nye indikatorer, der tager hensyn til andre faktorer end BNP, sender Parlamentet et klart signal om, at den "økonomiske genopretning" ikke skal baseres på de samme gamle metoder, hvilket stemmer overens med vores anmodning om udformning af en "Green New Deal". I beslutningsforslaget insisterer man på behovet for at løse de globale skævheder, navnlig skævheder i vekselkurserne og volatilitet i råvarepriserne inden for en multilateral ramme. Beslutningsforslaget sender et godt signal om indførelse af en skat på finansielle transaktioner, hvilket ikke har været tilfældet hidtil. I forbindelse med finanskrisen fremsætter Parlamentet et klart udsagn vedrørende international koordinering,

der har til formål at undgå lovgivningsmæssige tilfældigheder. Man understreger også, at en ajourføring af forsigtighedsreglerne inden for rammerne af G20 skal ske i henhold til en metode med "minimal harmonisering", der ikke forhindrer EU i at indføre højere standarder. Med hensyn til tilsyn med finanssektorerne har Parlamentet taget et stort skridt i retning af en forbedret og mere centraliseret metode i forbindelse med tilsyn med finansmarkederne, der som sit endelige mål har oprettelsen af en enkelt finansiell tilsynsmyndighed.

Maria da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig*. – (PT) G20 har forpligtet sig til at nå frem til en aftale på Københavntopmødet, og det er vigtigt, at EU fortsat kan spille en førerrolle i forhandlingerne om indførelse af en vidtgående og ligelig aftale. Aftalen i København kan føre til øget økonomisk vækst, fremme rene teknologier og sikre, at der skabes nye arbejdspladser i de industrialiserede lande og udviklingslandene.

Det er vigtigt, at der findes en aftale om finansiering af og teknisk bistand til ren, vedvarende energi og energieffektivitet i udviklingslandene for at kunne opnå en holdbar aftale i København. Det er vigtigt at definere en konkret model for at øge chancerne for at nå frem til en aftale i København. Den internationale aftale skal sikre kollektive reduktioner i drivhusgasemissionerne i henhold til anbefalingerne i den fjerde vurderingsrapport fra Det Mellemstatslige Panel om Klimaændringer (25-40 % for 2020 i forhold til 1990) og skal fastlægge en langsigtet reduktion for EU og andre industrialiserede lande på mindst 80 % i 2050 i forhold til 1990.

David Casa (PPE), *skriftlig*. – (EN) G20-topmødet, der fandt sted i Pittsburgh den 24. og 25. september, var en succes på nogle områder som drøftelsen af behovet for at løse de grundlæggende årsager til finanskrisen med henblik på at sikre, at sådanne begivenheder ikke gentager sig i fremtiden. Jeg er enig i dette og har derfor stemt for beslutningsforslaget.

Anna Maria Corazza Bildt, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark, Anna Ibrisagic og Alf Svensson (PPE), *skriftlig*. – (SV) Vi har i dag stemt for beslutningsforslaget om G20. Men vi valgte at stemme imod indførelsen af en skat på finansielle transaktioner, eftersom det ville modvirke de fattige landes kapitaldannelse og bremse den udvikling og vækst, der har løftet befolkningerne og landene ud af fattigdom i de seneste 30 år. Vi er også imod oprettelsen af en anticyklisk beskæftigelsesfond på internationalt plan, eftersom der er risiko for, at den vil videreføre gamle og forældede strukturer og derved hindre vækst udvikling af nye arbejdspladser. Det vil kræve indførelse af et internationalt beskætnings- og fordelingsystem uden demokratisk kontrol og med en klar risiko for alle former for korruption. Det er vigtigt, at de mennesker, der er påvirket af krisen, kan modtage støtte og hjælp, men dette sker bedst på nationalt plan, ikke gennem et internationalt bureaukratisk system.

Marielle De Sarnez (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Delegationen af de folkevalgte repræsentanter for Mouvement Démocrate (Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa – Frankrig) glæder sig over vedtagelsen af beslutningsforslaget om G20-konklusionerne. Gennem dette afstemningsresultat bekræfter Europa-Parlamentet, at EU skal oprette sit eget finansielle tilsynssystem og en enkelt finansiell myndighed. Vi skal bevæge os i retning af langsigtet finanspolitisk stabilitet for ikke at skade de kommende generationer. De umiddelbare prioriteringer er at skabe arbejdspladser og beskytte borgerne mod krisens virkninger. Vi har stemt for ændringsforslag 5, 8, 11, 12 og 13 og beklager, at Europa-Parlamentet ikke gik videre i retning af gennemsigtig bogføring, kampen mod skattely og miljøforpligtelser ("New Green Deal"). Vi vil også gerne gentage vores tilslutning til en skat på finansielle transaktioner baseret på en model af Tobin-skatten. I den forbindelse opfordrer vi Europa-Parlamentet til at indlede forhandlingerne om definitionen af en sådan skat.

Frank Engel (PPE), *skriftlig*. – (FR) Selv om vi er enige i hovedlinjerne i Europa-Parlamentets beslutning om G20-topmødet i Pittsburgh – og derfor stemte for den – ønsker den luxembourgske delegation fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) at udtrykke visse forbehold over for dele af denne beslutning, som er utilfredsstillende.

For det første nævner man i konklusionerne fra Pittsburgh behovet for at lade modtagerne af redningsforanstaltninger bidrage til udgifterne til sådanne foranstaltninger. Det er ikke det samme som at indføre en skat på finansielle transaktioner, som man foreslår i Parlamentets beslutning. For det andet anbefaler vi et finansielt tilsynssystem, der fremover vil kombinere de nationale tilsynsmyndigheder og de tre europæiske organer, som er ved at blive oprettet i henhold til EU's lovgivningsprocedure.

Endelig er det vigtigt at forhindre den udbredte brug af udtrykket "skattely", som er hentet fra G20. Jurisdiktioner, der på ingen måde er skattely, er blevet medtaget vilkårligt på en "grå" liste, mens de virkelige skattely fortsat undslipper alle former for pres, som udøves af G20 og OECD. At kalde lande med et moderat skattetryk for skattely hjælper os ikke med at komme ud af en krise, der har sin oprindelse andetsteds.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for Europa-Parlamentets beslutningsforslag om G20-topmødet i Pittsburgh den 24. og 25. september, fordi jeg mener, at de nuværende økonomiske problemer skal udnyttes til at fremme målsætningerne i Lissabonstrategien og gentage vores engagement i at bekæmpe arbejdsløshed og klimaændringer samt til at skabe en europæisk strategi, der fører til en økonomisk genopretning, som er bæredygtig på lang sigt. Det er imidlertid beklageligt, at forslaget om en form for Tobin-skat på finansielle transaktioner ikke blev vedtaget, eftersom det ville gøre det muligt at begrænse uforholdsmæssig spekulation og fremme finansiell stabilitet og investeringer på længere sigt.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) På baggrund af den globale økonomiske krise med alvorlige sociale følger bliver de beslutninger, der tages af G20, meget vigtige. Gennem en koordineret indsats af G20-medlemmerne kan vi opbygge et finansielt system, der vil bidrage til en mere ligelig og bæredygtig økonomisk udvikling fremover, så vi kan undgå kriser som den, vi oplever i øjeblikket.

I EU kan vi ikke handle alene og vedtage regler, der ikke deles af andre lande, da dette vil stille den europæiske økonomi ringere i den globaliserede verden, vi lever i.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Jeg glæder mig over de aftaler, man nåede frem til på G20-topmødet i Pittsburgh. Som følge af globaliseringen af kapitalen kræver foranstaltninger, der har til formål at bekæmpe og forhindre nye kriser, et internationalt samarbejde, som er så intensivt som muligt. Jeg glæder mig over aftalerne, der sigter mod økonomisk vækst, beskæftigelsesfremme og regulering af markederne, og jeg håber, at disse mål vil blive gennemført i et større område. En skat på finansielle transaktioner for at begrænse uforholdsmæssig spekulation og tilskynde til langsigtede investeringer giver kun mening, hvis den anvendes globalt.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Beslutningsforslaget, som vi har vedtaget i dag, er i overensstemmelse med de holdninger, som de forskellige instanser i EU, herunder Europa-Parlamentet, allerede har indtaget i et forsøg på at skjule de sande årsager til den økonomiske og sociale krise og ved at manipulere den at intensivere og tilskynde til videreførelse af de politikker, der har forårsaget krisen. Med hensyn til skattely siger man bl.a. kun, at disse har "undermineret den finansielle regulering", og man anbefaler kun, at det er nødvendigt at "forbedre gennemsigtigheden på skatteområdet og informationsudvekslingen".

Det, der er behov for, og som ikke nævnes i beslutningsforslaget, er at bryde med de neoliberale politikker med liberalisering og privatisering af tjenesteydelser, angreb på arbejdstagernes rettigheder og ødelæggelse af produktionsinfrastrukturen. Disse politikker er ansvarlige for de forringede levevilkår, gælden, den stigende arbejdsløshed, den usikre beskæftigelsessituation og fattigdommen. Det er nødvendigt at værdsætte arbejdet og arbejdstagerne, at beskytte produktionssektorerne og de offentlige tjenesteydelser, at underlægge den økonomiske magt den politiske magt effektivt, at bekæmpe og straffe korruption og økonomisk kriminalitet samt at sætte en stopper for skattely.

Robert Goebbels (S&D), skriftlig. – (FR) Jeg stemte imod alle ændringsforslagene fra Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance om beslutningsforslaget om G20 for at protestere mod denne gruppes taktik med konstant at genåbne diskussioner med hovedsagelig demagogiske ændringsforslag. De Grønne havde forhandlet om det fælles beslutningsforslag og fået mange af deres ændringsforslag med. Men de har alligevel undladt at underskrive den fælles beslutning, så de kan lave en scene på plenum.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Vi stemte imod beslutningsforslaget om G20 af en god grund. Det sætter på ingen måde spørgsmålstegn ved det globale finansielle system, der er årsag til krisen. Der står endda, at vi har brug for endnu mere globalisering, endnu mere liberalisering med den såkaldte sikring af multilaterale institutioner og organer, som er beregnet til at blive en global regering.

Men ved at nægte at ændre systemet garanterer man, at de få nyttige og nødvendige foranstaltninger, der foreslås, vil slå fejl. At forsøge at redde det nuværende system for enhver pris med markeder, der i stigende grad er uden sammenhæng med realøkonomien, vil bane vejen for nye kriser og sikre, at det erklærede mål om jobskabelse ikke vil blive nået.

Økonomien er ikke et mål i sig selv. Den er blot et middel til at nå politiske mål, fremskridt i samfundet og menneskelig udvikling. Så længe man underlægger sig alle dens påståede krav og overgiver sig til markedets såkaldt uforanderlige love, vil man ikke løse nogen problemer.

Sylvie Goulard (ALDE), skriftlig. – (FR) På vegne af Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa vil jeg gerne forklare, hvorfor vi stemte hverken for eller imod ændringsforslaget fra Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance om en skat i stil med Tobin-skatten. Vores gruppe har besluttet at oprette en

arbejdsgruppe om dette spørgsmål for at præcisere formålet og de praktiske detaljer ved denne skat. Så vil de politiske grupper med fuldt kendskab til fakta kunne enes om en fælles fremgangsmåde i dette spørgsmål, som har samme betydning for alle, og som kan forsvares i de relevante internationale instanser.

Ian Hudgton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jeg stemte for beslutningsforslaget om G20-topmødet i Pittsburgh. Den nuværende økonomiske krise er virkelig global, både med hensyn til årsag og virkninger, og derfor er der behov for en samordnet international indsats for at finde løsninger. De nationale regeringer har alle en rolle at spille ved disse løsninger, og en fælles indsats på EU-plan vil sikre, at Europa vil stå i spidsen som drivkraft for den globale genopretning. Den skotske regering lancerer et program til støtte for beskæftigelsen og samfundet, styrkelse af uddannelse og færdigheder samt investering i innovation og fremtidens brancher. Sammen med de andre lande i Europa vil vi kunne klare de udfordringer, som vi står over for i øjeblikket.

Arlene McCarthy (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg og mine Labour-kolleger støtter i høj grad G20's løfter om at arbejde for en skat på finansielle transaktioner. Efter de omkostninger, som skatteyderne har skullet bære under krisen, er det vigtigt, at vi sørger for, at den finansielle sektor bidrager fuldt ud og retfærdigt til en forbedring af de offentlige finanser. Tobin-skatten er én model for en skat på finansielle transaktioner, som er blevet foreslået. Vi støttede ikke ændringsforslag 8, da vi bør overveje alle muligheder i stedet for at lægge os fast på en skat af "Tobin-typen". Desuden foreslår man i ændringsforslaget, at man bør overveje en ensidig europæisk form for en skat af denne type. Branchen for finansielle tjenesteydelser er global, og vi skal bestræbe os på at gennemføre en transaktionsskat, der er effektiv og gennemførlig på globalt plan.

David Martin (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg stemte hverken for eller imod ændringsforslag 8 om en skat på finansielle transaktioner. Jeg er tilhænger af en sådan skat, men jeg mener, at den skal indføres globalt og ikke kun på europæisk plan for at være effektiv.

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) Det fælles beslutningsforslag om G20-topmødet i Pittsburgh indeholder mange positive elementer. Man påpeger f.eks. helt tydeligt problemerne med de finanspolitiske stimuleringsforanstaltninger, der er blevet gennemført af et flertal blandt landene. Konsolideringen af de nationale budgetter skal tildeles en betydelig rolle i de kommende år. Jeg glæder mig også over, at man forsøger at finde frem til årsagerne til krisen, idet man henviser til uhæmmet spekulation og manglende regulering af det finansielle marked. Dette har man imidlertid kun gjort rent overfladisk. Man er ikke trængt igennem med reelle og nødvendige reformer. I lyset af den alvorlige krise, vi stadig befinder os i, og som desværre stadig vil give os mange flere arbejdsløse, er det alt for lidt. Derfor stemte jeg hverken for eller imod.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Beslutningsforslaget om G20-topmødet i Pittsburgh indeholder en eksplicit henvisning til, at krisen er et resultat af hensynsløs og uansvarlig risikotagning hos nogle finansinstitutioner suppleret med manglende regulering af det finansielle marked. Døren stod således på vid gab for den totale spekulation. Derfor er det endnu vigtigere at indføre hensigtsmæssige regler for markederne hurtigt. De tanker, der fremlægges i beslutningsforslaget, må vi også hilse velkommen. Det er imidlertid uheldigt, at beslutningsforslaget også bakker op om Basel II-bestemmelserne, som jo erfaringsmæssigt har betydet, at kapitaltilførslen til de små og mellemstore virksomheder stort set er gået i stå. Den rigorøse afskaffelse af bankhemmeligheden er ikke noget, jeg kan bakke op om af hensyn til de mange små bankkunder, og derfor har jeg besluttet at stemme hverken for eller imod.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), skriftlig. – (PT) Først vil jeg gerne bifalde, at man på G20-mødet drøftede så vigtige emner som bæredygtig økonomisk vækst, beskæftigelse og potentielle klimaændringer, som kan true vores planets egnethed til menneskelig beboelse. Disse problemer har en global karakter og anses overordnet for at være af vital betydning for den europæiske vækstproces.

I den henseende glæder jeg mig over, at man har besluttet at opretholde stimulanterne til økonomisk genopretning og engagementet i en strategi, der kan bringe principperne bag Lissabondagsordenen til live, navnlig den overordnede interesse i at gennemføre den globale beskæftigelsespagt. I denne forbindelse er det vigtigt at understrege det tvingende behov for at oprette en anticyklisk beskæftigelsesfond på internationalt plan samt ambitiøse finanspolitiske stimuleringspakker til støtte for jobskabelse og -bevarelse sammen med stærke socialpolitikker som støtte for de mest sårbare grupper.

Marit Paulsen, Olle Schmidt og Cecilia Wikström (ALDE), skriftlig. – (SV) Finanskrisen opstod til dels som følge af, at bankerne misbrugte deres kunders tillid og tog overdrevne risici med deres kunders penge. Vi mener, at der er behov for en mere detaljeret diskussion af, hvordan de internationale finansielle transaktioner bør håndteres. Vi mener ikke, at Tobin-skatten vil være et effektivt middel mod spekulation, men vi glæder os over en diskussion om, hvordan finansinstitutioner som banker, investeringsselskaber og

forsikringssselskaber kan bidrage til at skabe et sundt og stabilt finansmarked. Finanskrisen viser, at der er behov for internationale løsninger på internationale problemer. Denne diskussion skal derfor gennemføres på globalt niveau og ikke kun inden for EU.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jeg vil gerne bifalde de aftaler, der blev indgået på G20-topmødet, som jeg glæder mig meget over, og som overordnet set var et skridt i den rigtige retning.

Eftersom man drøftede vigtige spørgsmål som regulering af og tilsyn med finansmarkederne og bæredygtighed inden for de offentlige finanser, vil jeg gerne især lægge vægt på spørgsmålet om bæredygtig økonomisk vækst og beskæftigelse.

Det glæder mig, at de prioriteringer, der blev vedtaget af G20, er baseret på en bæredygtig vækst i realøkonomien, som ikke blot vil blive et lokomotiv, der kan sikre jobskabelse, men også fungere som en garanti for beskyttelsen af befolkningen mod krisens virkninger, navnlig de fattigste og mest sårbare. Jeg glæder mig også over, at G20-lederne lovede at løse beskæftigelseskrisen på internationalt plan og gjorde fremme af beskæftigelsen til det centrale i genopretningsplanerne.

Jeg beklager kun, at man på G20 ikke nåede til nogen aftale om den globale kamp mod klimaændringer.

Frédérique Ries (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Det var vigtigt for Europa-Parlamentet at udsende et klart budskab til verdens vigtigste ledere efter G20-topmødet i Pittsburgh. Det har vi gjort gennem det beslutningsforslag, vi har vedtaget i dag, hvori vi påpeger, at selv om den værste del af finanskrisen ligger bag os, vil konsekvenserne for budgettet og beskæftigelsen kunne mærkes længe endnu uden en fælles indsats fra EU, USA og Kina. Sidstnævnte har allerede truffet beslutninger om en reform af IMF, tilsyn med værdipapirhandlers bonusser, kapitalkrav og gennemsigtighed for komplekse finansielle produkter, så dette G20-møde var ikke forgæves.

Ikke desto mindre er der tre kolossale opgaver, som skal løses, hvis vi skal gøre fremskridt med bekæmpelsen af globaliseringen. Den første er en reel bekæmpelse af skattely, fordi der mangler så mange penge i statskasserne. Den anden er at forhindre en valutastorm i at rejse sig på grund af et fejlsagent forsøg på at genoprette balancen i valutakurserne samt gennemførelse af konkurrencefremmende devalueringer. Den tredje er at løse problemerne med volatilitet i priserne på råvarer, navnlig fødevarer, fordi dette bidrager til at øge skævhederne og fattigdommen i verden.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *skriftlig*. – (PL) Ved G20-topmødet i Pittsburgh for nylig bekræftede man, at den økonomiske situation gradvis stabiliserer sig. Det er imidlertid fortsat nødvendigt at huske på de problemer, som bestemte økonomier kan blive stillet over for. Mødet var en mulighed for at bekræfte staternes beslutning om at reformere det finansielle reguleringssystem. Den største risiko, som vi er nødt til at gardere os mod, er en yderligere stigning i arbejdsløsheden, faldende efterspørgsel og faldende produktion. De principper, der blev foreslået i Pittsburgh, bør danne grundlaget for en fælles økonomisk udvikling på verdensplan. Topmødet har bekræftet behovet for at arbejde videre med at oprette institutioner og instrumenter til tilsyn og overvågning inden for en række områder af det globale marked.

Peter Skinner (S&D), *skriftlig*. – (EN) Labour i Europa-Parlamentet støttede dette beslutningsforslag og støttede opbakningen til de fremskridt, man gjorde i Pittsburgh i sidste måned. Uden en forpligtelse til at forbedre den multilaterale overvågning inden for IMF og en yderligere inddragelse af andre økonomier end de nuværende medlemmer vil den reelle succes være til at overse. Der er mange positive ting i dette beslutningsforslag, og med omtanke kan der forventes større fremskridt med løsningen af problemerne med finanskrisen.

Nuno Teixeira (PPE), *skriftlig*. – (PT) Først vil jeg gerne bifalde, at man på G20-mødet drøftede så vigtige emner som bæredygtig økonomisk vækst, beskæftigelse og potentielle klimaændringer, som kan true vores planets egnethed til menneskelig beboelse. Disse problemer har en global karakter og anses overordnet for at være af vital betydning for den europæiske vækstproces.

I den henseende glæder jeg mig over, at man har besluttet at opretholde stimulanterne til økonomisk genopretning og engagementet i en strategi, der kan bringe principperne bag Lissabondagsordenen til live, navnlig den overordnede interesse i at gennemføre den globale beskæftigelsespagt. I denne forbindelse er det vigtigt at understrege det tvingende behov for at oprette en anticyklisk beskæftigelsesfond på internationalt plan samt ambitiøse finanspolitiske stimuleringspakker til støtte for jobskabelse og -bevarelse sammen med stærke socialpolitikker som støtte for de mest sårbare grupper.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Grækenlands Kommunistiske Parti stemte imod det fælles beslutningsforslag fra De Konservative, Socialdemokraterne og De Liberale, fordi det er et kondensat af monopolernes strategiske ambition om at skubbe de smertelige følger af den kapitalistiske finanskrisen over på de arbejdende klasser. Kapitalismens politiske talerør opfordrer i deres beslutningsforslag de borgerlige regeringer til at fortsætte støtten til monopolets giganter med varme offentlige midler og samtidig at "etablere sunde offentlige finanser", hvorved de mener endnu større nedskæringer i sociale udgifter, i velfærden, i uddannelser osv. De glæder sig over skabelsen af "anstændige arbejdspladser", der skal erstatte fast fuldtidsarbejde med dårligt betalt, fleksibelt og usikkert arbejde med færrest mulige rettigheder. De politiske repræsentanter for plutokratiet tilbyder de arbejdende klasser denne "anstændighed". I beslutningsforslaget opfordres der til en styrkelse af de internationale imperialistiske organisationer (IMF, Verdensbanken, WTO), og vejen banes for en "grøn" forrentning af kapitalen med klimaændringer og den fuldstændige liberalisering af den internationale handel som påskud, hvilket signalerer, at monopolerne i endnu højere grad vil trænge ind på markederne i udviklingslandene og de fattige lande samt udplyndre rigdomsproducerende ressourcer og menneskelige ressourcer.

– Forslag til beslutning: Følgerne af den internationale økonomiske og finansielle krise for udviklingslande og udviklingssamarbejde (B7-0078/2009)

Maria da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Udviklingslandene er hårdt ramt af de på hinanden følgende kriser som fødevarekrisen og krisen inden for brændstofpriserne samt klimaændringerne. De lider hårdt under konsekvenserne af finanskrisen og den økonomiske recession. Det er vigtigt, at EU og medlemsstaterne påtager sig deres ansvar som internationale aktører, opfylder deres løfter om statslig udviklingsbistand, og at de fortsat bidrager til at nå millenniumudviklingsmålene.

EU har frontloaded 8,8 mia. EUR i udviklingsbistand, budgetstøtte og landbrugsfinansiering til øjeblikkelig indsats og foreslår, at der ydes 500 mio. EUR i støtte til sociale udgifter i udviklingslandene gennem FLEX-mekanismen for AVS-landene. Det er vigtigt, at budgetstøtten fokuseres på sundhed, anstændige arbejdspladser, uddannelse, sociale tjenester og grøn vækst. Kommissionen opfordres til at finde nye finansieringskilder for at sikre Den Europæiske Udviklingsfond (EUF), og det er også vigtigt, at EUF kommer ind under Fællesskabets budget. En højere grad af konsekvens mellem EU's politikker for international handel, budget, klimaændringer og udviklingspolitikker er også en nødvendighed.

Udviklingsbistanden skal gå til...

(Stemmeforklaringen afkortet i henhold til forretningsordenens artikel 170, stk. 1)

David Casa (PPE), skriftlig. – (EN) Selv om udviklingslandene på ingen måde ikke var årsag til kriserne, har de bestemt været de hårdest og mest uforholdsmæssigt ramte af krisen. Derfor stemte jeg for dette beslutningsforslag.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Selv om den aktuelle økonomiske og finansielle krise udsprang i USA, har man mærket dens følger verden over. Den har påvirket Europa og alvorligere endnu udviklingslandene, enten i form af menneskelige omkostninger, der har kastet millioner ud i ekstrem fattigdom, eller gennem en svækkelse af deres allerede skrøbelige økonomier.

Det haster med, at alle de instanser, der spiller en aktiv rolle i den offentlige udviklingsbistand – navnlig Bretton Woods-institutionerne – reagerer hurtigt og effektivt på situationen. Det er også vigtigt, at EU og medlemsstaterne påtager sig deres ansvar som aktører i forreste linje inden for udviklingsbistanden ved at opfylde deres internationale forpligtelser over for disse lande, gennem en øjeblikkelig forhøjelse af bistanden med henblik på at gennemføre millenniumudviklingsmålene og gennem en forhøjelse af den offentlige udviklingsbistand, som er utilstrækkelig som reaktion på krisens følgevirkninger i udviklingslandene.

Det haster også, navnlig her forud for Københavnkonferencen, med, at EU og andre internationale aktører skaber overensstemmelse mellem deres politikker for international handel, klimaændringer, humanitær bistand og udvikling. Derfor støtter jeg dette beslutningsforslag.

Corina Crețu (S&D), skriftlig. – (RO) Vi står i en nødsituation med hensyn til udviklingsbistand og humanitær bistand på grund af den økonomiske krise, hvor de menneskelige omkostninger bare bliver større og større, så meget desto mere fordi recessionen kommer i kølvandet på fødevarekrisen og krisen med oliepriserne. Desværre er en af de direkte konsekvenser af den økonomiske krise en international donorkrise, som skal ses på baggrund af den stadig større fattigdom. Alene i 2009 er 90 mio. mennesker blevet skubbet ud i ekstrem fattigdom, mens antallet af arbejdsløse er steget med 23 mio. Det forslag, vi har vedtaget i dag, giver

et glimt af håb om at kunne yde bistand til de mest sårbare lande, nemlig udviklingslandene. Men dette er ikke vidtgående nok, idet de 6 mia. USD, der kom ud af salget af IMF's guldreserver, og som er øremærket til bistand til de fattige lande, kun dækker 2 % af deres faktiske behov. Derfor mener jeg, at vi må øge presset på G20-landene for at få dem til at påtage sig deres vigtige og specifikke ansvar for at have udløst krisen, og få dem til at mobilisere ressourcer i form af krisehjælp til udviklingslandene. I lyset af dette behov for at strømline systemet glæder jeg mig over kritikken i beslutningsforslaget af Pittsburgh-topmødets manglende evne til at løse problemerne med reformer af de internationale finansinstitutioner set i lyset af Bretton Woods-institutionernes langsommelige reaktion på krisen.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Udviklingslandene er blevet hårdt ramt af den igangværende økonomiske og finansielle krise, og man frygter, at de kommer ud for en kraftig opbremsning eller sågar et alvorligt fald i deres vækst- og udviklingsindekser. EU og medlemsstaterne er vigtige donorer og bør overveje at øge bistanden til disse lande. Alternativet er, at nogle af dem uvægerligt vil havne på fattigdomsniveauer, der kan medføre eller forværre sociale og politiske konflikter og bidrage til mangelsituationer i regioner, der under stort besvær har kæmpet for fred og udvikling.

Denne forøgelse, som skal være styret af fleksibilitet, opfindsomhed, solidaritet og sund fornuft, bør ledsages af en nøje overvågning af donorerne med hensyn til anvendelsen af bistanden samt en effektiv kontrol med de beløb, der stilles til rådighed for modtagerlandene, lige fra overførslen til deres endelige bestemmelsessted. Civilsamfundene og parlamenterne i disse lande skal inddrages i disse bestræbelser på at skabe gennemsigtighed, og EU bør fremme nationale diskussioner om, hvor den modtagne støtte skal anvendes.

Selv i økonomiske nedgangstider kan og må Europa ikke isolere sig og ignorere de brændende problemer omkring os.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Udviklingslandene er blevet hårdt ramt af den nuværende finansielle og økonomiske krise, som blev forårsaget af banker og andre spekulanter i USA. Dette har voldsomme følger for deres allerede svage økonomier og vil føre til arbejdsløshed for millioner af mennesker. De arbejdsløse vil så vidt muligt søge deres frelse i Europa og derved øge indvandringspresset på Europa yderligere. Vi europæere skal derfor støtte disse lande i opbygningen af deres økonomier. Den nuværende form for udviklingsbistand er uegnet til dette formål, idet en stor del af midlerne forsvinder i mørke kanaler eller omdirigeres til europæiske bankkonti tilhørende korrupte despoter. Derfor stemte jeg hverken for eller imod Udviklingsudvalgets beslutningsforslag ved den endelige afstemning trods de mange positive idéer.

Marit Paulsen, Olle Schmidt og Cecilia Wikström (ALDE), *skriftlig*. – (SV) Finanskrisen opstod til dels som følge af, at bankerne misbrugte deres kunders tillid og tog overdrevne risici med deres kunders penge. Vi mener, at der er behov for en mere detaljeret diskussion af, hvordan de internationale finansielle transaktioner bør håndteres. Vi mener ikke, at Tobin-skatten vil være et effektivt middel mod spekulation, men vi glæder os over diskussionen om, hvordan finansinstitutioner som banker, investeringsselskaber og forsikringsselskaber kan bidrage til at skabe et sundt og stabilt finansmarked. Finanskrisen viser, at der er behov for internationale løsninger på internationale problemer. Denne diskussion skal derfor gennemføres på globalt niveau og ikke kun inden for EU.

Sirpa Pietikäinen (PPE), *skriftlig*. – (FI) Som det ganske rigtigt nævnes i Udviklingsudvalgets forslag til beslutning, har den nuværende globale finansielle og økonomiske krise ramt de fattigste lande hårdest. De udviklingsmål, man har nået i mange udviklingslande, er i fare, og det bliver endnu vanskeligere at gennemføre millenniumudviklingsmålene. Til trods for de mange løfter fra de udviklede lande, som f.eks. er blevet fremsat offentligt på G20- og G8-topmøderne, er den bistand, som er blevet sendt til udviklingslandene ikke i nærheden af det lovede. Selv før krisen brød ud, var udviklingsbistandens størrelse fra mange EU-medlemsstater langt mindre end lovet.

Krisen kan også være en ny mulighed. Den betydelige vækst i Den Internationale Valutafonds ressourcer og ændringerne i organisationens beslutningssystem er to af grundene til, at udviklingen kan blive positiv. Reformen af IMF og de supplerende ressourcer opfylder et stort behov, men dette er i sig selv ikke nær nok til at lette situationen for verdens fattigste. De udviklede lande skal holde ord om deres engagement i millenniummålene og om de 0,7 % af BNP, der er nødvendige for at øge udviklingsbistanden. Den nødvendige finansiering til at bekæmpe og tilpasse sig klimaændringerne er ligeledes et ansvar, som den udviklede verden ikke har råd til at sno sig ud af. Den grundlæggende søjle i de nye internationale regler skal være princippet om mere lige muligheder, både i forbindelse med revisionen af reglerne og overholdelsen af dem.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *skriftlig*. – (PL) Jeg stemte for beslutningsforslaget, fordi jeg mener, at det indeholder mange meget relevante bemærkninger om årsager og virkninger ved den nuværende vanskelige

situation i udviklingslandene. Jeg vil især gerne understrege, at den nuværende økonomiske krise ikke kun skyldes finansmarkedernes kollaps, men også de tidligere kriser på fødevare- og energiområdet. Jeg anser det for vigtigt at skride til handling for at sikre en hurtig og mere effektiv anvendelse af de midler, som de udviklede lande har stillet til rådighed. Dette er af særlig betydning, når vi betænker, at de rige lande i øjeblikket kæmper med problemer på hjemmefronten, som f.eks. et utilstrækkeligt budget eller tidsbegrænsninger. Jeg understreger endnu en gang: Det vigtigste er at forenkle procedurerne, så de midler, der flyttes fra de rige lande til de fattige, ikke forsvinder i et hav af bureaukrati.

Catherine Soullie (PPE), skriftlig. – (FR) At yde støtte til udviklingslandene er en forpligtelse, som EU skal påtage sig. Den nuværende økonomiske og finansielle krise har givet globaliseringen en ny dimension. Idéen om en skat på finansielle transaktioner var nyttig. Præsident Sarkozy har gjort dette til en af sine prioriteringer. Europa har tilsyneladende sat tempoet, og verden er fulgt efter. En ny og sund funktionsmåde i den internationale finansverden vil skulle baseres på retfærdighed.

Derfor beklager jeg, at Striffler-Ponga-ændringsforslaget blev forkastet, fordi man der foreslog, at en skat på finansielle transaktioner skal lægges oven i den statslige udviklingsbistand, så de mindst udviklede lande kan nyde godt af den. Det er korrekt, at vores økonomier og vores finansielle systemer vil få en større skattebyrde, men EU vil dermed blive iværksætteren af en stor international solidaritetsbevægelse.

Vi kan stadig håbe, at det beslutningsforslag, vi har vedtaget her, vil tilskynde EU til at opfylde sine forpligtelser og hjælpe udviklingslandene med at holde trit med globaliseringen.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Jeg stemte beslutsomt for beslutningsforslaget fra Udviklingsudvalget om den globale finansielle og økonomiske krisens virkninger for udviklingslandene. Parlamentet opfordrer med rette EU til at bremse misbrug af skattely, skatteunddragelse og ulovlig kapitalflugt fra udviklingslandene. IMF har med rette øget midlerne til bekæmpelse af den finansielle og økonomiske krise. Men det er virkelig alarmerende, at 82 % af disse ressourcer til dato er endt i Europa og bare 1,6 % i Afrika. Fattigdomsreduktion skal derfor nu have førsteprioritet. Det er også vigtigt at anvende økonomiske partnerskabsaftaler (EPA'er) som et middel til at give de pågældende lande handelsmæssige fordele, og at disse lande også kan holde visse følsomme produkter og sektorer såsom investeringer og tjenesteydelser uden for forhandlingerne. Jeg beklager, at ændringsforslaget, hvor Kommissionen og medlemsstaterne blev bedt om at fremsætte forslag til nyskabende finansieringsmekanismer som f.eks. en skat på finansielle transaktioner for at supplere den statslige udviklingsbistand, ikke blev vedtaget.

Iva Zanicchi (PPE), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for beslutningsforslaget, men føler det nødvendigt at komme med nogle præciseringer. Den seneste finanskrisen har forårsaget en global økonomisk recession, der på grund af sine mange følgevirkninger har haft særlige konsekvenser for udviklingslandene og forværret fødevarekrisen. Ifølge oplysninger fra FAO er antallet af mennesker, der sulter, nået op over en milliard for første gang i historien, og der er 100 mio. flere fejlernærede mennesker end i 2008.

Finanskrisens virkninger for AVS-landene har været ødelæggende og gjort de miljømæssige udfordringer og fødevareprisernes volatilitet endnu mere komplekse. Disse lande er ikke ansvarlige for krisen, men de har lidt under de værste af dens konsekvenser, og de har modtaget den mindste mængde bistand. Dette kan ikke længere accepteres. Derfor mener jeg, at det i en sådan situation, som det ikke vil være en kliché at kalde for tragisk, er nødvendigt at forbedre kvaliteten af den bistand, der ydes til disse lande, i stedet for blot at se på kvantiteten. Jeg mener, at det er nødvendigt at handle mere gennemsigtigt og effektivt ved anvendelsen af midlerne, og jeg finder det nødvendigt at kontrollere de opnåede resultater på en upartisk måde.

Formanden. – Stemmeforklaringerne er afsluttet.

9. Stemmerettelser og -intentioner: se protokollen

10. Udvalgenes og delegationernes sammensætning: se protokollen

11. Fremsendelse af beslutninger vedtaget under dette møde: se protokollen

12. Tidsplan for kommende møder: se protokollen

13. Afbrydelse af sessionen

Formanden. – Jeg erklærer Europa-Parlamentets session for afbrudt.

(Mødet hævet kl. 11.50)